

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΗΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

ΝΑΥΑΓΟΙ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Ο ΤΖΟΕ ΣΕΡΙΝΤΑΝ, ο θρυλικός ντέτεκτιβ των ουρανών, με σφιχτά δόντια και μάτια που λάμπανε, παρακολουθούσε, γαντζωμένος απάνω στα πηδάλια του καταδιωκτικού της Διαπλανητικής Αστυνομίας «Πρωτεύς», το μεγάλο διαστημόπλοιο των κουρσάρων του Γκρίζου Πλανήτη που ζυγιοζόταν σαν αρπαχτικό όρνεο, έτοιμο να καταφέρει στο μικρό σκάφος του

‘Ο Τζόε Σέρινταν με τὰ πιστόλια ακτίνων στο χέρι δέχτηκε ακλόνητος τὴν ἐπίθεσι.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

τὸ θανάσιμο χτύπημα. (*) Δίπλα του, ἀμίλητη καὶ χλωμή, μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὅμως ζωγραφισμένη στὸ βλέμμα, ἔσπεκε ἡ μελαχροινὴ ἀρραβωνιαστικιά του καὶ ἀχώριστη συντροφός του Νάνσυ. Ἐβίλγκτον. Τὰ δάχτυλά της κρατούσαν νευρικά τοὺς μοχλοὺς ἐκτοξεύσεως τῶν ἀκτίνων θανάτου καὶ τὰ μάτια της ἦταν καρφωμένα στὸ καντράν τοῦ ραντάρ, μέσα στὸ ὁποῖο διαγραφόταν κάθε κίνησι τοῦ ἀστροπλοίου τῶν συμμοριτῶν τοῦ Γουόρτλεϋ.

— "Ετοιμη, Νάνσυ! διατάξε ὁ Σέρινταν κινώντας δεξιὰ τὸ πηδάλιο.

Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ τρεμόπαιζον. Μέσα στὸ σκοτεινὸ χάος τοῦ διαστήματος τὰ δύο διαπλανητικὰ σκάφη ὥρμησαν τὸ ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, μετὰ ταχύτητα σχεδὸν ἴση μετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός. Ἦταν μιά τρέλλα αὐτὸ ποὺ ἔκανε αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Σέρινταν. Ὅμως δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικὰ. "Αν ἔμενε, περιμένοντας τὴν ἐπίθεσιν τοῦ κουρσάρικου, ἔπρεπε νὰ ξεγράψῃ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὴν Νάνσυ ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. Ἡ ὑπεροπλία τοῦ ἐχθροῦ ἦταν καταπληκτικὰ φανερὴ. Μετὰ παραμορφωμένα ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, κίνησε δεξιὰ τὸ πηδάλιο καὶ τὸ «Πρωτεύς» μουγγρίζοντας ἀγρία ὥρμησε πρὸς τ' ἀπάνω.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο πύχος μετὰ τὸν τίτλο: «Τὸ μυστηριώδες ἀστροπλοῖο».

— Νάνσυ!, φώναξε.

— Ἐν τάξει, Τζό!, ἦρθε ἡ ἀπάντησι τοῦ κοριτσιοῦ.

Οἱ μοχλοὶ τραβήχτηκαν πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀπ' τὴν ὁμοχειρίαν τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ «Πρωτεύς», ποὺ περνοῦσε τούτῃ τὴ στιγμή σχεδὸν ἐνστά ἀπ' τὸ ἀστροπλοῖο, ξεχύθηκαν γαλάζιες φλόγες. Οἱ φλόγες τυλίξαν τὸ κουρσάρικο καὶ ὁ Σέρινταν ἐβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς.

— Τὸ πέτυχε, Νάνσυ!, φώναξε.

* * *

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως μιά ἀνατριχίλα φοβικῆς διέτρεξε τὸ κορμὶ του. Εἶδε τὸ ἀστροπλοῖο τῶν συμμοριτῶν ἀκέραιο νὰ ξεφεύγῃ τις φλόγες καὶ νάρχεται σὰν κεραυνὸς ἐναντίον τους. Ἐξέφυγε τὸν ἐμβολισμό μετὰ μιὰν ἀπότομη κλίσι καὶ μ' ἑνὴν ἐπιδέξειο χειρισμὸ κέρδισε ὕψος. Ἀλλὰ τούτῃ τὴ φορὰ οἱ συμμοριτὲς εἶχαν τὴν τύχη μετὰ τὸ μέρος τους. Τὰ βλήματα τοῦ κουρσάρικου κάτι τρύπησαν. Ἐνὰ ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα ἀκούστηκε μέσα στὸν «Πρωτεύς» καὶ κομμάτια μετάλλου τινάχτηκαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως, κορταλίζοντας ἀπαισία. Ὁ Σέρινταν κράτησε τὴν ἀναπνοή του. Τὸ καταδιωκτικὸ τῆς Διαπλανητικῆς ἀστὺνο μίας ἀρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἐυστάθειά του καὶ νὰ στροβιλίζεται σὰ σβούρα στὸ ἰδιάστημα. Φλόγες ξεπήδησαν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν καυσίμων. Ὁ ντέτεκτὸβ ἄφησε τὰ πηδάλια καί, πιασμένος ἀπὸ τίς

χειρολαβές, βάδισε με δυσκολία προς τὸ μέρος τῆς Νάνσυ. Ἡ κοπέλλα κρατιόταν με δυσκολία ὀρθή κρεμασμένη στὶς χειρολαβές τῆς ὀροφῆς. Τὴν ἄρπαξε καὶ ἀδίστακτα προχώρησε στὴν μικρὴ σιδερένια σκάλα τῆς ἐξόδου κινδύνου.

— Κρατήσου καλά ἀπάνω μου, Νάνσυ!, εἶπε με πνιχτὴ φωνή.

— Εἴμαστε χαμένοι, Τζό!

— Ὅχι ἀκόμα! μούγγρισε με πείσμα ὁ Σέρινταν. Τὸ γλέντι δὲν τελείωσε.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς φλόγες καὶ τοὺς καπνοὺς ποὺ πλησίαζαν, με ψύχραιμες κινήσεις ἐλευθέρωσε τὴν μπάρα τῆς ἐξόδου κινδύνου καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἡ ναυαγοσωστικὴ ρουκέττα ἦταν στὴ θέσι της. Ἡ φωτιὰ δὲν τὴν εἶχε πειράξει. Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἄνοιξε τοὺς στρόφλους κι' ἡ κάθοδος ἐλευθερώθηκε. Ἡ Νάνσυ πήδησε πρώτη στὴ ναυαγοσωστικὴ ρουκέττα. (*) Τὴν ἀκολούθησε ὁ Σέρινταν. Ἐνῶ τὰ βλήματα ἀπ' τὸ κουρσάριο

ἀστρόπλοιο ἔπεφταν σὰ χαλάζι στὸν φλεγόμενο «Πρωτέα» ὁ ἠτέκτιβό πάτησε τὸ κουμπὶ «λύσεως ἐπαφῆς». Δυὸ μεγάλα ψαλλίδια κινήθηκαν με ἡλεκτρονικὰ μοτέρ. Τὰ ψαλλίδια ἔκοψαν τὰ συρματόσχοινα ποὺ κρατοῦσαν τὴ ναυαγοσωστικὴ ρουκέττα ἐνωμένη με τὸ καταδιωκτικὸ καὶ τὸ μικρὸ σκάφος, ἐλευθερωμένο, με τοὺς δύο ἐπιβάτες, ξεχύθηκε στὸ διάστημα. Ἡ ρουκέττα διαγράφοντας ἓνα μεγάλο τόξο ξέφυγε ἀπὸ τὴν τροχιά τῶν βλημάτων τοῦ ἀστρόπλοιου τοῦ Γουώρλτεϋ καὶ ἀνέπτυξε ταχύτητα. Ὁ Σέρινταν ἔριξε ἓνα βλέμμα στὸν «Πρωτέα» ποὺ καίγεται καὶ ταξίδευε με τὴν κεκτημένη ταχύτητα ποὺ εἶχε μέσα στὸ διάστημα κι' ὕστερά ἀρχισε νὰ παρακολουθεῖ τὸ κουρσάριο.

— Ξεχάσαμε τὸν Χόρνεϋ!, εἶπε ἡ Νάνσυ.

— Ὁ Χόρνεϋ ἦταν ἓνας καικούργος καὶ ὄρῃκε μέσα στὶς φλόγες τοῦ «Πρωτέα» τὸν θάνατο ποὺ τοῦ ταίριαζε! ἀπάντησε ὁ Σέρινταν.

Τὸ τέλος τοῦ Χόρνεϋ τοῦ ἦταν ἐντελῶς ἀδιάφορο. Μιὰ βαθεῖα ρυτίδα ποὺ σχεδίαζόταν στὸ μέτωπό του ἔδειχνε πὼς κάτι ἄλλο πρὶν σοβαρὸ τὸν ἀπασχολοῦσε τούτῃ τῇ στιγμή. Τὰ καύσιμα τῆς ναυαγοσωστικῆς ρουκέτας ἦταν μετρημένα. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ἔπρεπε κάπου νὰ προσγειωθοῦν πολὺ σύντομα. Ποῦ ὅμως βρισκόταν καὶ σὲ ποιά περιοχὴ τοῦ διαστήματος ταξίδευαν; Τούτο ἦταν τὸ μεγάλο πρόβλημα. Οἱ ἀστροχάρ

(*) Τὰ διαπλανητικὰ σκάφη εἶναι ἐφοδιασμένα με ναυαγοσωστικὲς ρουκέττες, ὅπως τὰ πλοῖα ποὺ ταξιδεύουν στὶς βάσεις με ναυαγοσωστικὲς λέμβους. Οἱ ναυαγοσωστικὲς ρουκέττες εἶναι μικρὰ διαπλανητικὰ σκάφη, με μικρὴ δυνάμειν ἀντίνα δράσεως. Οἱ ναυαγοσωστικὲς ρουκέττες σὲ περίπτωσι βλάβης τοῦ διαστηματολοιοῦ χρησιμεύουν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν. Μπαίνουν σ' αὐτὲς καὶ καταφέρνουν νὰ προσγειωθοῦν στοὺς πλησιέστερους πλανῆτες.

τες που θα τους επέτρεπαν να χαράξουν μια σίγουρη πορεία δεν σημείωναν τίποτα γι' αυτή την περιοχή του διαστήματος που ήταν ανεξερεύνητη.

— Θα κάνουμε μια τρέλλα, Νάνσυ, είπε στο κορίτσι.

Η Νάνσυ τον κύτταξε γεμάτη απελπισία. Ήξερε και αυτή όπως κι' αυτός ότι η ναυαγιστική ρουκέτα, αφού δεν βρισκόταν κοντά σε κάποιον πλανήτη, ήταν μια προσωρινή λύση που έδινε μονάχα μια μικρή αναβολή στο τραγικό τέλος που τους περιέμενε.

— Πρόσεξέ με, Νάνσυ!, συνέχισε ο Σέρινταν. Η θέσι μας είναι δύσκολη. Καλώ κάμπροσιν ώρα τώρα τους σταθμούς μας που υπήρχαν στους διάφορους πλανήτες, αλλά δεν παίρνω απάντησι. Αυτό δείχνει πώς βρισκόμαστε πολύ μακριά απ' τις περιοχές που γνωρίζουμε. Δεν έχουμε την ελπίδα καν να συναντήσουμε κανένα διοικημόπλειο που θα μπορούσε να μας βοηθήσει. Τα διαπλανητικά σκάφη περνούν πολύ μακριά από εδώ. Δεν μας μένει λοιπόν παρά ο θάνατος. Κάτι πρέπει λοιπόν να κάνουμε, πρίν πεθάνουμε. Θα κάνουμε μια τρέλλα Νάνσυ.

— Τί θα κάνουμε, Τζό; ρώτησε με φωνή που έπρεπε το κορίτσι.

Τα μάτια του ντέτεκτιβ των ούρανών πήραν το χρώμα του άπσαλιού. Η άποφασιστική κόπηση κι' η έσωτερική έξυπνάδα σχεδιάζονταν άδρα

στο πρόσωπό του. Μίλησε άργα και χαμογέλασε:

— Θα δοκιμάσουμε να κυριέψουμε το κουρσάρικο αστρόπλοιο!, είπε. Μονάχα μ' αυτό που είναι εφωδιασμένο με πολλά καύσιμα θα μπορέσουμε να φτάσουμε σε κατοικημένους πλανήτες.

Η Νάνσυ δεν μίλησε. Έβρεξε με τη γλώσσα τα στεγνά της χείλη και ρίχτηκε στο κάθισμά της. Μέσα της έκανε μονάχα μια σιωπηλή προσευχή. Ήταν βεβαία πως το μυαλό του Τζόε Σέρινταν είχε σαλέψει. Παρακάλεσε τον Θεό να του ξαναδώσει τα λογικά του.

— Άκουσε, λοιπόν τί θα κάνουμε, Νάνσυ, συνέχισε ψύχραιμα ο ντέτεκτιβ.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΣΕΡΙΝΤΑΝ

ΟΤΑΝ σταμάτησε να μιλάει, είχε εκθέσει σ' όλες του τις λεπτομέρειες το παρόλομοιό σχέδιο του και το κορίτσι άρχισε να πιστεύει ότι ο θρυλικός ντέτεκτιβ δεν ήταν και τόσο τοελλός όσο νόμιζε.

— Λοιπόν, Νάνσυ: την ρώτησε όταν τελείωσε.

— Όκέι, Τζό! Θα κάνω ό,τι μου είπες.

Την αμέσως επομένη στιγμή, ο Σέρινταν, χειριζόμενος με γοργές κινήσεις τους διακόπτες και τα κουμπιά της

Ὁ δοηθὸς τοῦ ἐργαστηρίου ἐ-
νοιῶσε σὰν μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκ-
κένωσι στὸν ὤμο καὶ ξεφώνισε.

ναυαγιστικῆς ρουκέτας,
πραγματοποίησε μιὰ θαυμα-
τικὴ βουτιά στὸ σκοτεινὸ θε-
λοῦδο τοῦ διαστήματος καὶ
κατευθύνθηκε πρὸς τὸ σημεῖο
ὅπου ταξίδευε τὸ κουρσάρικο.
Τὸ ἀστρόπλοιο τῶν συμμορι-
τῶν φαινόταν τώρα πολὺ μα-
κριὰ σὰν ἓνα ἀσήμαντο ση-
μαδάκι πού λαμπύριζε ἀφί-
νοντας ἀσημένιες ἀνταύγει-
ες. Ὁ πιλότος του ἦταν φανε-
ρὸ πὼς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ
τὴν ἀπόσπασι τῆς ναυαγισ-
τικῆς ρουκέτας ἀπ' τὸν
«Πρωτέα» καί, βέβαιος πὼς
μέσα στὶς φλόγες τοῦ κατα-
διωκτικοῦ τῆς Διαπλανητικῆς
Ἀστυνομίας εἶχαν βρῇ τὸν
θάνατο ὁ ιπτέκτιβ καὶ ἡ ἀρ-
ραβωνιστικιά του, συνέχιζε
ἡσυχος τὴν πορεία του.

Ὁ Σέρνταν κάρφωσε τὸ
δλῆμμα του στὸ ἀσήμαντο αὐ-
τὸ σημάδι καὶ τράβηξε τοὺς
μοχλοὺς τῶν προωθητικῶν πυ-
ραύλων τῆς ρουκέτας του. Τὸ
μικρὸ σκάφος τραντάχτηκε

σά να τὸ χτύπησε ἀστροπελέκι καὶ, ἀφίονοντας πίσω του γλώσσες φωτιάς, ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ μίαν ἀσυγκράτητη ταχύτητα. Τὸ μικρὸ βάρος τῆς ναυαγοσώστικῆς ρουκέττας καὶ ὁ ἀσήμαντος ὄγκος τῆς τῆς ἐπέτρεπαν νὰ τρέχῃ μὲ δεκαπλάσια σχεδὸν ταχύτητα ἀπὸ ἓνα μεγάλο διαπλανητικὸ σκάφος. Ἔτσι, πολὺ σύντομα δρέθηκε στὴν οὐρὰ τοῦ κουρσάρικου ἀστροπλοίου τοῦ συνέχισε ἀνύποπτο τὸ δρόμο του.

— Πιάσε τὸ πηδάλιο, Νάνσυ!, εἶπε ὁ Σέρινταν στὸ κορίτσι. Κράτα σταθερὰ τὴν ἰδια γραμμὴ. Πρὶν ἀπ' ὅλα ὁμως φόρεσε τὸ διαπλανητικὸ σκάφανδρο μὲ τοὺς ἀτομικοὺς πυραύλους. Δὲν ξέρουμε πῶς θάρρουν τὰ πράγματα.

Ἡ κοπέλλα ὑπάκουσε καὶ πῆρε τὴ θέσι τοῦ ντέτεκτιβ στὸ πηδάλιο τῆς ρουκέττας. Ἐκεῖνος κρατῶντας μιά κουλούρα ἀπὸ συρματόσχοινο πού εἶχε ἓνα γάντζο στὴν ἄκρη, σύρθηκε πρὸς τὴν πλώρη. Ἄνοιξε μιά μικρὴ καταπτακτὴ καὶ δρέθηκε ἔξω. Τὸ διαπλανητικὸ σκάφανδρο πού φοροῦσε μὲ τὴν συσκευή ὀξυγόνου ἔκανε πρὸς δύσκολες τὶς κινήσεις του. Ὅμως βάζοντας σ' ἐνέργεια καὶ τὴν τελευταία ἵνα τοῦ καρμιοῦ του, ὁ ντέτεκτιβ μπόρεσε νὰ ἐργασθῇ μεθοδικὰ καταπνικώντας τὴν κόπωση. Κρεμασμένος μὲ τὸ ἀριστερὸ χερὶ ἔξω ἀπὸ τὴ ρουκέττα, χρησιμοποίησε τὸ δεξιό του χερὶ ἐλεύθερα, ὅταν τὰ δυὸ σκάφη δρέθηκαν σὰ ἐλάχιστη ἀπόστασι τὸ

ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τίναξε τὸ χερὶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ τὸ συρματόσχοινο διαγράφοντας μιά μικρὴ κομπύλη ξεκουλουριάστηκε. Ἡ ἄκρη του μὲ τὸν γάντζο ἀγκιστρώθηκε σὲ μιά προεξοχή τοῦ ἀστροπλοίου τῶν κουρσάρων... Ὁ Σέρινταν τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ ἔδωσε τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σκοινιοῦ μὲ μιά διπλὴ θηλειὰ σὲ μιά γερὴ χαλύβδινη κολώνα τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ρουκέττας. Τὰ μάτια του λάμπανε.

— Ἡ ἀρχὴ ἔγινε, Νάνσυ!, φώναξε.

Τώρα τὰ δυὸ σκάφη ἔτρεχαν στὸ διάστημα τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Τὸ ἀστροπλοιο ρυμουλκοῦσε χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ τὴ ναυαγοσώστικὴ ρουκέττα τοῦ «Πρωτέας», μέσα στὴν ὁποία οἱ δυὸ νέοι ἀποφασιστικὰ καὶ ψυχραίμα προετοίμαζαν τὸ δεύτερο μέρος τοῦ σχεδίου (πού ἔμοιαζε σὰν ἓνα παιχνίδι μὲ τὸν θάνατο...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΣΤΟ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ φορτώθηκε στὸν ὦμο του τὸ βαρὺ πολυβόλο τῶν βεκτίνων καὶ πέρασε σ' ἡ ζώνη τοῦ τὰ δυὸ πιστόλια του. Ὑστερα κρέμασε ἀπὸ τὴ ζώνη του μιά μικρὴ ηλεκτρονικὴ συσκευή, μπροστὰ στὴν ὁποία ἔλυωναν σὰν κερὶ καὶ τὰ πιό

ίσχυρά μέταλλα. Έρριξε, καθώς έτοιμαζόταν, μία ματιά πρὸς τὴ Νάνσυ. Ἡ νέα κρατοῦσε ἕνα αὐτόματο κι' ἀπ' τὴ ζώνη τῆς κρέμονταν δυὸ πιστόλια ἀκτίνων. Τὴν κύτταζε μὲ λατρεία. Τὸ ραδιοτηλέφωνο τῆς περικεφαλαίας τῆς ἐπίασε τὴ φωνὴ του:

— "Ὅ, τι κι' ἂν μᾶς συμβῇ, Νάνσυ, τῆς ψιθύρισε, νὰ ξέρης, πῶς σ' ἀγαπῶ. Τίποτα δὲν ἀγάπησα περισσότερο ἀπὸ σένα στὸν κόσμον...

Ἡ ἀπάντησι ἦρθε σχεδὸν ἀμέσως μαζί μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο:

— Κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω, Τζό...

"Εμειναν γιὰ μερικά λεπτά σιωπηλοὶ κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μέσα στὰ μάτια. Ὑστερὰ ὁ ντέτεκτιβ εἶπε:

— Ἐμπρός!, Ὁ Θεὸς μαζί μας!...

— Θὰ κερδίσουμε, Τζό!, ἀπάντησε ἡ Νάνσυ.

Μὲ γοργές κινήσεις, ὁ Σέρνινταν προχώρησε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ καταπακτὴ. Πιάστηκε μὲ τὰ δυὸ χέρια ἀπ' τὸ συρματόσχοινο ποὺ ἔκωνε τὰ δυὸ ἰσκάφη καὶ κρεμάστηκε στὸ κενό. Ὑστερὰ κινώντας μεθοδικὰ τὰ γυμνασμένα του μπράτσα ἀρχισε νὰ πλησιάζει πρὸς τὸ ἀστρόπλοιο. Ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὸ αἰσῆμα τῆς καταπακτῆς τῆς ρουκέτας παρακολουθοῦσε τὴν ἥρωϊκὴ προσπάθειά τοῦ συντρόφου τῆς, ἑτοιμὴ ν' ἀκολουθήσῃ κι'

αὐτὴ τὸν ἴδιον ἐπικίνδυνον δρόμο ὅταν ἐκεῖνος πατοῦσε στὸ κουρσάρικο σκάφος.

Ξαφνικά, ὅμως, ἔβγαλε μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ καὶ στὸ πρόσωπό τῆς ἀπλώθηκε μιὰ θανάσιμη ὠχρότητα. Στὸ ἐπὰν μέρους τοῦ ἀστρόπλοιου ἀνοίξε κάποιον στρογγυλὸ καπάκι καὶ ἡ ἀπὸ πλαστικὴ ὑλὴ περικεφαλαία κάποιου ποῦ φοροῦσε σκάφανδρο φάνηκε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκάφανδρο μὲ ἀργές κινήσεις βγήκε ὁλόκληρος σὲ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ ἔρριξε ἐρευνητικὰς ματιὰς γύρω του. Ἡ Νάνσυ δὲν χρειάστηκε καὶ πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου καλὸ σημάδι. Σίγουρα αἱ συμμοριτὲς ποῦ βρίσκονταν μέσα στὰ ἀστρόπλοιο ἀκούσαν τὸν θόρυβο ποὺ ἔκανε τὸ συρματόσχοινο καθὼς τριβόταν ἢ χτυποῦσε ἀπάνω του καὶ ἔστειλαν κάποιον νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκάφανδρο προχώρησε στηριζόμενος σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ κάγκελα πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ μεγάλου διαστημόπλοιου. Καὶ ξαφνικά τὸν εἶδε τὸ κορίτσι νὰ στέκεται ξαφνιασμένος. Εἶχε ξεχωρίσει μέσα στὸ σκοτάδι τὸν Σέρνινταν ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ συρματόσχοινο καὶ προχωροῦσε μὲ γοργές κινήσεις τῶν χερῶν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τὸν κίνδυνον. Ὁ συμμοριτῆς γέλασε. Ξακρέμασε ἕνα τσεκούρι ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ τὸ σήκωσε ἑτοιμὸς νὰ κοιμᾷ

τιάση το συρματοσχόινο. 'Η καρδιά της Νάνσυ σταμάτησε αλλά μονάχα για μια στιγμή. "Αν κοβάταν το συρματοσχόινο ο Τζέι ήταν χαμένος. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο το κορίτσι άναμέτρησε τον φοβερό κίνδυνο και κινήθηκε γοργά. Φούχτιασε το αυτόματο, σημάδεψε και πίεσε την σκανδάλη. Μιά γαλάζια φλόγα ξεπήδησε από την κάννη του όπλου της, ταξίδεψε στον αέρα και χτύπησε κατάστηθα τον συμμορίτη. 'Ο άνθρωπος με το σκάφανδρο χοροπήδησε σαν καραγκιόζης, έγειρε προς τα πλάγια κι ύστερα ταξίδεψε στο κενό.

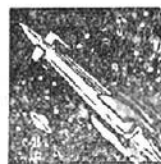
'Ο ντέκτεϊν είδε τη φλόγα και κατόλαβε πως κάτι σοβαρό έπρεπε να είχε συμβή για να πυροβολήση η Νάνσυ. Κινήθηκε λοιπόν πιο γοργά και αρπάχτηκε απ' το αστρόπλοιο. Σκορφάλωσε στη ράχη του και, χρησιμοποιώντας για στηρίγματα τα ίδια σιδερένια κάγκελα που χρησιμοποιούσε πριν ο συμμορίτης, στάθηκε όρθιος. Κούνησε το χέρι προσκαλώντας τη Νάνσυ. 'Η κοπέλλα δεν δίστασε. Κρεμάστηκε στο συρματοσχόινο κι ύστερα από λίγο βρισκόταν κι εκείνη στο αστρόπλοιο.

"Όταν έφτασε κοντά του, του έξηγησε μιλώντας μέσω του ραδιοτηλεφώνου της, τι είχε ακριβώς συμβή. 'Ο Σέρινταν έρριξε μια ματιά στο διάστημα. Είδε τον χτυπημένο συμμορίτη πεσμένο ανάσκελα

να στέκεται στο κενό(*). Σε λίγο το αστρόπλοιο, που συνέχιζε με ιλιγγιώδη ταχύτητα το δρόμο του, τον άφησε πίσω και δεν φαινόταν πιά.

— Τα πράγματα ήρθαν πολύ καλά από ό,τι τα είχαμε λογοιιάσει!, είπε ο Σέρινταν. 'Ο συμμορίτης που χτύπησες με το όπλο σου, Νάνσυ, άφησε άνοιχτή την κάθοδο. 'Ετσι, θα τρυπώσουμε στο κουρσάρικο χωρίς να μās μυριστούν και χωρίς να χρησιμοποιήσουμε τη συσκευή τήξεως των μετάλλων.

ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

ΣΑΝ δυο φαντάσματα οι δυο νέοι άρχισαν να σέρονταν αθόρυβα στο έξωτερο το περιδλήμα του διαστημόπλοιου, πλησιάζοντας προς το άνοιγμα που έφερνε στο έσωτερό του. 'Ο Σέρινταν, όταν έφτασε κοντά, έροιξε ένα βλέμμα προς τα κάτω. Είδε μια όρθη σιδερένια σκάλα. Στη βάση της σκάλας δυο συμμορίτες κάθονταν και κουβέντιαζαν, περιμένοντας σίγουρα την επίσκεψη του συντρόφου τους, που είχε βγή

(*) Στο διάστημα δεν υπάρχει έλξη, ούτε κατά συνέπεια και βαρύτης. 'Ετσι, κάθε αντικείμενο που πέφτει σ' αυτό, μένει μετέωρο. Στο διάστημα για τους ίδιους λόγους μπορούν να δοδίζουν με ειδικά σκάφηδρα και οι άστροναύτες,

Έξω απ' τὸ ἀστρόπλοιο γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τί συνέβαινε μὲ τοὺς παράξενους θόρυβους πού ἀκούγαν. Δίπλα τους ὑπῆρχε μιὰ κλειστή σιδερένια πόρτα. Ὁ ντέκτιβ ἔνευσε πρὸς τὴν Νάνσυ πού θρискόταν κοντά του νὰ εἶναι ἑτοιμὴ. Ἡ κοπέλλα μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλοῦ ἔδειξε πὼς κατάλαβε καὶ φούχτισε τὰ δυὸ πιστόλια ἀκτίων. Ὁ Σέρνιτον μὲ τεταμένους ὅλους τοὺς μύς τοῦ ἀτσάλένου κορμιοῦ του, πραγματοποιώντας ἓνα ὑπέροχο ἀκροβατικὸ πηδημα, καὶ χωρὶς νὰ χρησιμοποίησῃ τὴ σκάλα, ρίχτηκε ἀπ' τὸ ἀνοι-

Ὁ ἀνείσθητος ντέκτιβ φορτώθηκε σ' ἓνα αὐτοκίνητο.

γμα στο έσωτερικό του αστρόπλοιου. Οί δυο συμμορίτες που δέχθηκαν ξαφνικά όλο το βάρος του κορμιού του έπάνω τους τραβήχτηκαν ταραγμένοι προς τα πίσω βλαστημώντας.

— Τί διάολο έπαθες, Βάν!, μούγγρισε ό ένας. Μένθυσις εκεί πάνω που δγήκες να πάρης τον άέρα σου;

Μέσα στο διαπλανητικό σκάφανδρο δέν άναγνώρισαν τον ντέτεκτιβ και νόμιζαν πώς εκείνος που τόσο ξαφνικά έπεσε έπάνω τους ήταν ό σύντροφός τους. Ο Σέρινταν δέν τους άφησε να συνέλθουν. Μία γοργή κίνησι τίναξε τίς σιδερένιες γροθιές του προς τα έμπρός κι' οί συμμορίτες δέχτηκαν ταυτόχρονα δυο φοβερά χτυπήματα στο στομάχι. Παράσπασαν και δοκίμασαν να βγάλουν τα πιστόλια τους. Μα ό ντέτεκτιβ δέν τους τό επέτρεψε. Οί γροθιές του κινήθηκαν πάλι γοργά και οί δυο άνθρωποι του Γουάρτλεϋ έβγαλαν ένα βογγητό και γλύστρησαν στο πάτωμα.

Ο Σέρινταν έρριξε μία ματιά προς τ' άπάνω. Είδε τη Νάνσυ να κατεβαίνει την όρθή σκάλα και να κλείνη το σιδερένιο ικατόκι της καθόδου. Εκείνος προχώρησε προς την κλειστή πόρτα. Φέρνοντας σ' έπαφή την κεραία του ραδιοτηλεφώνου με την πόρτα άκουσε φωνές και προαούδια. Ένα χαμόγελο κρεμάστηκε στα χείλη του. Οί συμμορίτες, βέδαιοι για τον θρίαμβό τους, έπιναν και γλεντού-

σαν. Τα μάτια του κύτταξαν έρευνητικά γύρω. Δέν υπήρχε άλλη πόρτα. Ξεκρέμασε το πολυβόλο των άκτίνων θανάτου άπ' τον ώμο του κι' έβγαλε την περικεφαλαία του σκαφάνδρου άπ' το κεφάλι του. Έδώ μέσα ό άέρας ήταν άναπνεύσιμος. Πέρασε το δάχτυλο στη σκανδάλη και το πρόσωπό του πήρε εκείνη τη γλώριμη τραχεία έκφρασι, που έκανε τους κακοποιούς να τρέμουν όταν τον αντίκρυζαν.

Έσπρωξε την πόρτα με το πόδι του και σάλταρε μέσα στην αίθουσα. Ορθός, με μιάν άγρια λάμψη στο βλέμμα και με την κάννη του όπλου του να σημαδεύη, στάθηκε κυπτάζοντας γύρω. Τα τραγούδια κι' οί φωνές σταμάτησαν άπότομα και δέκα ζευγάρια μάτια στηλώθηκαν άπάνω του γεμάτα έκπληξι. Ήταν σά νάβλεπαν ένα φάντασμα που έρχόταν άπ' τον άλλο κόσμο. Οί συμμορίτες στέκονταν άποσβολισμένοι.

— Ο Σέρινταν!, άκούστηκε μία κραυγή. Έκτός αν ό μπειρεύμα!

Αυτή ή κραυγή, σαν να ήταν το σύνθημα, συνέφερε τους μεθυσμένους συμμορίτες. Άκούστηκαν βλαστήμιες και μερικά χέρια κινήθηκαν σπασμωδικά προς τίς ζώνες όπου κρέμονταν τα πιστόλια. Δυο—τρείς τινάχτηκαν όρθοί και ώρμησαν έναντίον του. Ο ντέτεκτιβ πίεσε την σκανδάλη του φορητού πολυβόλου. Οί άκτίνες τινάχτηκαν σφυ-

ρίζοντας σαν θυμωμένα φίδια προς τὸ μέρος ἐκείνων πού πλησίαζαν. Χτυπημένοι θανάσιμα πήραν μιὰ δόλπα στις φτέρνες τους καὶ ἔπεσαν στὸ πάτωμα σφαδάζοντας.

— Πιάστε τὸ ταβάνι, λεβέντες!, ἀκούστηκε κοροϊδευτική ἡ φωνὴ τοῦ Σέρνιταν. Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ ἀστεία! Ὅποιος κάνει ἀταξίες θὰ πεθάνη. Καὶ ἀνοίχτε δρόμο νὰ περάσῃ ἡ περὰ μου!

Ἡ Νάνσυ μὲ τὰ δυὸ πιστόλια στὰ χέρια στεκόταν πλάι στὸν ντέκτιβ. Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες πού εἶχε ἔπρεπε νὰ φτάσῃ ὅσο γινόταν πρὸ σύντομα στὸ διαμέρισμα διακυβερνήσεως, νὰ αἰφνιδιάσῃ τὸν πιλότο, νὰ τὸν βγάλῃ ἐκτὸς μάχης καὶ νὰ πάρῃ αὐτὴ τὰ πηδάλια στὰ χέρια της.

— Δὲν ἀκούσατε τί σας εἶπα; ρώτησε ὁ Σέρνιταν.

Οἱ συμμορίτες ὅμως δὲν ἔπαιρναν ἀπὸ ἀπειλές. Ἦσαν ἀποφασισμένοι φαίνεται νὰ πεθάνουν. Ἐμὰ πιστόλι ἄστραψε σὲ κάποιο χέρι. Ἡ Νάνσυ πρόλαβε καὶ πυροβόλησε. Τὸ χέρι τοῦ συμμορίτη τοῦ κρατοῦσε τὸ πιστόλι ἔλυσε.

— Ἀπάνω του! Τί καθόμαστε καὶ τὸν καιμαρώνουμε; φώναξε ἓνας.

Τώρα ρίχτηκαν ὅλοι μαζί πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ νέων. Μερικὲς γλώσσες φλόγας μοχαίρωνσαν τὸν ἀέρα.

— Φυλάξου, Τζό!, ἔκανε τρομαγμένα ἡ Νάνσυ.

Ὁ Σέρνιταν γέλασε.

— Εἶχα ὥραϊα ἐμπνευσι,

ἀγάπη μου, εἶπε, πού σκέφτηκα νὰ φορέσουμε μέσα ἀπ' τὰ σκάφανδρα τοὺς ἀπώθητικούς θώρακες. Ἀφῆσέ τους νὰ ξεδεύουν τὰ πυρομαχικά τους.

ΤΟ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ ΚΥΡΙΕΥΕΤΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΙ - ΚΑ συνέβαινε κάτι πολὺ περίεργο, πού ἔκανε τοὺς συμμορίτες νὰ γουρλώσουν τὰ μάτια ἀ-

πὸ λύσσα καὶ νὰ εξαγριώωνται περισσότερο. Οἱ φλόγες τῶν πιστολιῶν τους, ἐνὼ χτυποῦσαν ἀπάνω στὰ κορμιά τοῦ διασώμου ντέκτιβ καὶ τῆς μελαχροινῆς ἀρραβωνιαστικιάς του, δὲν τοὺς πείραζαν. Ἀπειναντίας, σὰν φοβισμένες, ὅταν ἔφταναν σὲ ἐλάχιστη ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς γύριζαν πρὸς τὰ πίσω καὶ χτυποῦσαν τοὺς ἴδιους τοὺς συμμορίτες. Οἱ συμμορίτες, χτυπημένοι θανάσιμα ἀπὸ τὰ ἴδια τους τὰ ὅπλα, ἔπεφταν στὸ πάτωμα σφαδάζοντας.

— Ἔτσι δὲν μᾶς δάζουν σὲ μεγάλο κόπο τὰ καθάρματα! γρύλλισε ὁ Σέρνιταν. Ὁ θάνατος τοὺς ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια!...

Δρασκελίζοντας τοὺς ξαπλωμένους στὸ πάτωμα κακούργους, προχώρησαν πρὸς τὸν θάλαμο διακυβερνήσεως. Τὰ πιστόλια ἀκτίμων, ὅπως καὶ τὰ πιστόλια φλόγας τῶν

συμμοριτών, ήταν άθόρυβα. "Ετσι, και χάρις στη στεγανή πόρτα που χώριζε τη γέφυρα από την αίθουσα των επιβατών, ο πιλότος δεν είχε αντιληφθεί τίποτα από ό,τι είχε συμβεί μέσα στο αστροπλοίο. Ήταν σίγουροι λοιπόν πως θα αίφνιδιάζαν τον πιλότο και θάπαρναν χωρίς μεγάλη δυσκολία την διακυβέρνηση του σκάφους στα χέρια τους.

Καθώς προχωρούσαν όμως, η πόρτα άνοιξε απότομα και τα μάτια του ντέτεκτιβ φεγγοδόλησαν άγρια. Από τον θάλαμο διακυβερνήσεως έρχόταν ο Γουώρτλεϋ. Τους είδε κι' αυτός και στηλώθηκε ξαφνιασμένος. Ή Νάνσυ έτοιμάστηκε να πυροβολήσει. Μια βίαια κίνηση όμως ο Σέρνινταν την έμποδισε.

— "Οχι, Νάνσυ!, αυτός μ'ας χρειάζεται. Ζωντανός! είπε. Εσύ ανάλαβε τον πιλότο! "Αφησε τον Γουώρτλεϋ σ'εμένα.

Ο άρχηγός των κουρσάρων του διαστήματος βλαστήμησε. Μια βαιρεία βλαστήμια ξέφυγε απ' το στόμα του καθώς είδε νεκρούς όλους τους συμμορίτες του στο πάτωμα.

— Και μένα μου χρειάζονται ζωντανός, Σέρνινταν!, βρυχήθηκε. Σ'ε θέλω ζωντανό για να μπορέσω να σε κάνω να πεθάνεις μέσα σε φριχτούς πόνοους, μ' έναν θάνατο που δεν τον βάζει ο νους του ανθρώπου.

"Εκανε ένα δήμα προς τα

πίσω για να ξαναμπή στο θάλαμο διακυβερνήσεως. "Αν έμπαινε εκεί και κλεινόταν μέσα μαζί με τον πιλότο, όλα ήταν χαμένα. Αίχμαλωτοι μέσα στο κουρσάρικο αστροπλοίο, ο ντέτεκτιβ κι' η μνηστή του θα ξαναγύριζαν στο γκρίζο πλανήτη και δεν θα ξανάβλεπαν πιά τη Γη.

Μ' ένα πήδημα, ο Σέρνινταν βρέθηκε κοντά του και τον άρπαξε απ' τους ώμους. "Υστερα το δεξί του χέρι κινήθηκε σαν αστροπυλίκι. Ή γροθιά του όμως αστόχησε, γιατί ο Γουώρτλεϋ γλύττωσε μέσα απ' τα χέρια του και το κατάφερε ένα δυνατό χτύπημα στο στομάχι. Ο ντέτεκτιβ έτριξε τα δόντια από τον πόνο. "Εκανε μερικά δήματα προς τα πίσω, κλονίστηκε, μα δεν έπεσε. Είδε τη Νάνσυ να τρέχει προς το μέρος του για να τον βοηθήσει.

— Κάνε αυτό που σου είπα, Νάνσυ!, της φώναξε. Δεν χρειάζομαι βοήθεια!

Ή κοπέλλα κοντοστάθηκε άναποφάσιστη για μια στιγμή. "Υστερα όμως, βλέποντας τον τρόπο που την κύταζε ο Τζό, πέρασε με τα δυο πιστόλια στα χέρια την πόρτα που έφερνε στο θάλαμο διακυβερνήσεως.

Ο Γουώρτλεϋ βρήκε την ευκαιρία και μούνταρε πάλι απάνω του. Πρίν προφτάση να προφυλαχτεί, ο Σέρνινταν δέχτηκε μια καινούργια γροθιά αυτή τη φορά στο σαγόνι. Ζαλίστηκε. Ο συμμορί-

της ήταν χειροδύναμος και ήξερε να καταφέρνει γερὰ χτυπήματα. 'Ο πόνος τὸν ἔκανε νὰ βγάλῃ μιὰ ἄγρια κραυγή. Μὰ πάλι δὲν ἔπεσε. Τὰ δάχτυλά του σφίχτηκαν μὲ λύσσα καὶ τὸ βλέμμα του ἔγινε θολό. Συσπειρώθηκε καὶ μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό ἔκανε δυὸ ταχύτατα πηδήματα ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ παρακολουθήσῃ μάτι ἀνθρώπου. Τὸ κεφάλι, του βρόντησε ἀπάνω στὸ στήθος τοῦ Γουώρτλεϋ καὶ οἱ γροθιές του κινήθηκαν ἀπίστευτα γοργά.

— Αὐτὸ τὸ λένε «γκρασά», Γουώρτλεϋ. Κι' αὐτὸ τὸ λένε «ἄπερκατ»! Πάρε καὶ τούτην! Ἀρπάξε κι' αὐτήν. Κι' αὐτὴ δική σου, Γουώρτλεϋ!

'Ο συμμορίτης, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὸν καταγιοισμό αὐτῶν τῶν γρονθοκοπημάτων, στάθηκε ἀνίκανος νὰ ἀμυνθῇ. Τὰ χτυπήματα ἦταν ἀπερίγραπτα ἄγρια. Ἀπὸ τὴ μύτη του, τὸ στόμα καὶ τὸ σάγονι του ἔτρεχε ἄφθονο αἷμα. Τυφλὸς ἀπὸ ὀργή, τράβηξε τὸ πιστόλι του. Τώρα δὲν τὸν ἐνδιέφερε νὰ πιάσῃ ζωντανὸ τὸν ντέεκτιβ. Γιὰ ἓνα πράγμα μονάχα ἐνδιαφερόταν. Νὰ ξεφύγῃ. Καὶ ἕνας μόνον τρόπος ὑπῆρχε νὰ τὸ πετύχῃ αὐτό. Ἀνὰ τὸν σκότωσε.

Ἀλλὰ ἄφοβος καὶ ἀσυγκράτητος ὥρμησε ὁ Σέρινταν καὶ τὸν πρόλαβε. Σάλταρε καί, ἀδισφορῶντας γιὰ τὴν κίνηση τοῦ ὄπλου ποὺ τὸν σημάδεψε, τοῦ κατάφερε μιὰ δυνατὴ κλωτσοῖς στὸ στομάχι.

Τὸ χέρι τοῦ συμμορίτη παρέλυσε. Τὸ πιστόλι γλύστρησε στὸ πάτωμα. Γονάτισε καὶ τὸ πρόσωπό του συσπάστηκε ἀπὸ τὸν πόνο.

— Στὸ εἶχα ὑποσχεθῇ, Γουώρτλεϋ!, μούγγρισε ὁ ντέεκτιβ. Σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ πὼς θὰ σὲ στεῖλω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα νὰ ψηθῇς!

Ἐκεῖνος δὲ μίλησε. Βόγγησε πνιχτὰ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Ὁ Σέρινταν ἔβγαλε ἓνα ζευγάρι χειροπέδες καὶ τὶς πέρασε στὰ χέρια του. Μὲ ἓνα ἄλλο ζευγάρι τοῦ ἔδεσε τὰ πόδια.

— Τώρα δὲν θὰ κάνῃς ἀταξίες πιά!, μουρμούρισε. Θὰ κοιμηθῇς γλυκὰ πεντέξῃ ὥρες κι' ὅταν ξυπνήσῃς, θὰ νομίζῃς πὼς ὄνειρεύεσαι.

Τὸν ἄφησε ἀναίσθητο καὶ τρέχοντας μπήκε στὸν θάλαμο δικυβερνήσεως τοῦ ἀστροπλοίου. Εἶδε τὴ Νάνσυ νὰ ρυθμίζῃ τὸ καντράν τῶν ταχυτήτων καὶ νὰ κρατᾷ τὰ πηδάλια. Στὰ πόδια τῆς ἦταν ξαπλωμένος ὁ πιλότος τῶν συμμοριτῶν χτυπημένος ἀπὸ μιὰ ἀκτίνα θανάτου.

— Εἶσαι σπουδαία!, τῆς φώναξε.

— Τὰ κατάφερα καλά, Τζό; ρώτησε χαμογελώντας τὸ κορίτσι.

— Περίφημα, Νάνσυ!

Ἐρρίξε γοργὰς ματιὰς στὰ πολυπλοκά μηχανήματα διακυβερνήσεως, εἶδε πὼς, ὅλα δούλευσαν καλὰ καὶ κάθησε στὴ θέση τοῦ πιλότου. Πίεσε διάφορα κουμπιὰ κι' ἔβαλε σὲ κίνησι τοὺς μοχλοὺς ὅπου

χύνσεως. Τὸ ἀστρόπλοιο, διαγράφοντας μιὰ τεράστια καμπύλη, ἄλλαξε πορεία.

— Πού πάμε, Τζό; ρώτησε ἡ Νάνσυ.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶμαι σίγουρος πῶς θὰ φτάσουμε στὴ Σελήνη, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ δώσουμε τὸ παρὸν στὰ φυλάκια τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας. Θὰ ἀνεφοδιάσουμε μὲ καύσιμα καὶ θὰ συνεχίσουμε τὸ ταξίδι μας γιὰ τὴ Γῆ. Θὰ παραδώσουμε τὸν Γουώρτλεϋ στὸν Χόβαρτ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μέρος ποὺ κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸν Μπρέντ καὶ τοὺς ἄλλους καθηγητές. Γιατί, ὅπως κατολοθαίνεις, ἐμεῖς δὲν κόψουμε καὶ σπουδαία πράγματα. Δὲν καταφέραμε δηλαδὴ τὸ σπουδαιότερο. Νὰ προσδιορίσουμε σὲ ποῖο σημεῖο τοῦ διαστήματος κρύβεται αὐτὸς ὁ γκριζὸς πλανήτης ὅπου ἔχει τὸ στρατηγεῖο τῆς ἡ συμμορίας τοῦ Γουώρτλεϋ. Καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει πρωταρχικὴ σημασία γιὰ τὴν ἀποστολὴν ποὺ ἔχω ἀναλάβει εἶναι αὐτὸ ἀκριβῶς. Ἡ θέσι τοῦ γκριζοῦ πλανήτη. Ἀπὸ ἐκεῖ πρόκειται νὰ ἐξαπολύσουν τὴν ἐπίθεσίν τους οἱ ἐχθροὶ τῆς Γῆς. Καὶ ἕνας μοναχὰ τρόπος ὑπάρχει νὰ ἐμποδίσουμε αὐτὴ τὴν ὑποκωλή ἐπίθεσιν. Νὰ ἐξοντώσουμε τὸν ἐχθρὸ μέσα στὴ φωλιά του.

Ἡ Νάνσυ δὲ μίλησε. Ἐνα πλήθος ἀνήσυχὰ προαισθήματα τρύπησαν τὴν καρδιά της. Ἐνας Θεὸς μοναχὰ μπορούσε

νὰ ξέρῃ σὲ ποιὲς καινούργιες κι' ἐπικίνδυνες περιπέτειες θὰ μπερδεύονταν...

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΩΝ ΒΡΟΧΩΝ

ΜΕΣΑ στὸ φυλάκιο τῆς περιοχῆς τῆς Θάλασσας τῶν Βροχῶν τῆς Σελήνης ἕνα φῶς ἀναδόσθηνε στὸ καντράν. Ὁ ἀρχιφύλακας τῆς ὑπηρεσίας γύρισε ἕνα διακόπτη καὶ στὴν ὁθόνη τοῦ καντράν ἀρχισαν νὰ σχεδιάζωνται μικρὲς τρεμάμενες γραμμές. Οἱ γραμμές, ἀόριστες καὶ θαμπές στὴν ἀρχή, πήραν σὲ λίγο τὸ σχέδιο μιᾶς ἀνθρώπινης μορφῆς, ποὺ χαμογελοῦσε. Ὁ ἀρχιφύλακας γούρλωσε τὰ μάτια, καθὼς εἶδε αὐτὸ τὸ μελαγχρονὸ πρόσωπο νὰ τοῦ χαμογελά.

— Ὁ Σέρινταν! ὁ ἀστυνόμος Σέρινταν!, ψιθύρισε.

Ἐτριψε τὰ μάτια, γιατί νόμιζε πῶς ὄνειρευόταν, μὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε δὲν τοῦ ἄφησε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι δὲν εἶχε κοιμηθῇ καὶ ὅτι ὅλες οἱ αἰσθήσεις του ἦταν ἐντάξει.

— Ἐδῶ ντέτεκτιβ Σέρινταν!, ἔλεγε ἡ φωνή. Ἐδῶ Τζόε Σέρινταν. Ζητῶ ἐπαφὴν μὲ φυλάκιο Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας Σελήνης. Καλῶ τὸ φυλάκιο Α3 τῆς Θάλασσας τῶν Βροχῶν. Προσοχή! Ἐδῶ Σέρινταν.

Ὁ ἀρχιφύλακας ἔφερε τὸν

ηλεκτρονικό πομπό κοντά στο στόμα του.

— Άλλο Τζό! είπε. Άλλο! Έδω αρχιφύλακας. Θαρρώ πως θα μου σάλεψε το λογικό, Τζό. Όλοι στη Γή και στο δορυφόρο σε κλαίνε για πεθαμένο! Είσαι ζωντανός, Τζό;

Γο πρόσωπο που σχεδίαζόταν στην οθόνη του καντράν γέλασε και το ανοιχτόκαρδο γέλιο του άκουστηκε στον δέκτη και γέμισε τμήσιμμενένια κάμαρη του φυλακίου.

— Αφού με βλέπεις, Σάρλτον, και με άκους να σου μιλάω, θα πη πως είμαι ζωντανός. Βρίσκουμαι χίλια πεντακόσια μίλλια μακριά και το σκάφος μου στερεύεται και σίμων. Πρέπει να προσγειωθώ. Είδαποίησε το πυραυλοδρόμιο της περιοχής σου μ' ανάψη τὰ φώτα ασφάλειας. Θαρρώ πως έχετε νύχτα εκεί.

— Ναι, Τζό, έχουμε δέκα γήινες μέρες νύχτα και λείπουν άλλες τέσσερις ακόμα ως πού ν' αρχίση να ξημερώνη(*) Θα είδοποίησω αμέ-

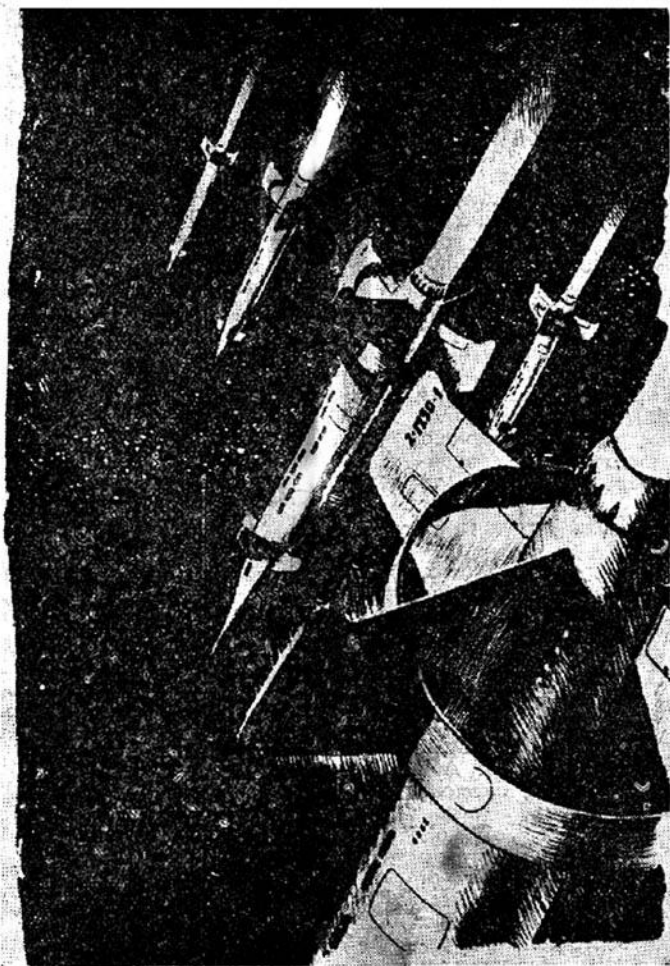
(*) Όπως είναι γνωστό ή κάθε σεληνιακή ημέρα αντιστοιχεί με δύο γήινες εβδομάδες. Την ίδια διάρκεια έχει κι ή νύχτα. Την ημέρα ή ήλιος στη Σελήνη είναι έκτυφλωτικά δυνατός και ή θερμοκρασία στην επιφάνεια του δορυφόρου αυτού της Γης φτάνει τούς 120 βαθμούς. Τη νύχτα ή θερμοκρασία πέφτει σιτούς 160 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Η βαρύτης είναι κατά 6 φορές μικρότερη απ' τη Γή. Ένα αντικείμενο δηλαδή πού

σως. Έχεις και την κούκλα μαζί σου;

— Ναι Σάρλτον. Και χαίρει άκρας υγείας.

— Όλοι είχαμε φοβηθή Τζό πως χαθήκατε εσύ κι ή Νάνσυ.

ζυγίζει 60 όκάδες σιόν πλανήτη μας στη Σελήνη θα ζυγίζει μόνο δέκα. Γι' αυτό και οι άστροναύτες βαδίζοντας στην επιφάνειά της πραγματοποιούν μεγάλα άλματα και προχωρούν πολύ γρήγορα. Έχουν το ένα έξοτο μόνο του βάρους τους. Στην επιφάνεια, ή ατμόσφαιρα είναι κατά 50.000 φορές αραιότερη απ' τη Γή και δεν υπάρχει όξυγόνο. Μόνο με σκάφανδρα είναι δυνατόν να ζήσουν οι άστροναύτες στην επιφάνεια της Σελήνης. Γι' αυτό το λόγο οι πρώτοι άποικοι πού πήγαν από τη Γή στη Σελήνη ώργάνωσαν μια ύπογεια πολιτεία με άποθήκες καυσίμων, γραφεία και κατοικίες για τις διάφορες υπηρεσίες. Κάτω από το έδαφος, ύπερα από ώρισμένα μέτρα, ούτε ή φοβερή ζέστη είναι αισθητή, ούτε το κρύο. Το 1980, έποχη πού ξετυλίγεται ή ιστορία μας, ή Σελήνη χρησιμοποιείται ως διαπλανητική βάση με άστυνομικά φυλάκια. Το μεγαλύτερο μέρος του νεαρού αυτού δορυφόρου της Γης είναι ακόμα άνεξερεύνητο. Τρεις μεγάλοι κίμβουνοι είναι επίσης έξακριδωμένοι, έκτός από την έλλειψη όξυγόνου πώς υπάρχουν στη Σελήνη. Οι μεγάλες κατοικημνίες δράχων πού θρυμματίζονται από την απότομη μεταβολή της θερμοκρασίας, οι μετωρίτες πού πέφτουν και οι σκόνη πού σκεπάζει τις πεδιάδες της. Η έλλειψη ατμοσφαιρας και άέρα έπέτρεψε στην σκόνη αυτή να σχηματίσει ένα παχύ στρώμα στην επιφάνεια της Σελήνης. Πολλοί άστροναύτες χάθηκαν βουλιάζοντας μέσα στη σκόνη αυτή.

Ἡ επίθεση με ρουκέτες ἄρχισε ὁμαδικά.

— Είχαμε μπόλικη δουλειά αρχιφύλακα. Φέρνουμε μαζί μας κάμποσα πτώματα κι' έναν ζωντανό που αξίζει τον κόπο. Έχεις ακούσει για κάποιον Γουώρτλεϋ;

— Φέρνεις τόν Γουώρτλεϋ, Τζό;

— Ναι.

— Είσαι σπουδαίος. Τρέχω να ειδοποιήσω αμέσως.

Ο αρχιφύλακας βγήκε απ' τὸ φυλάκιο καί, ακολουθώντας έναν υπόγειο διάδρομο, μπήκε σ' εἰς μιὰ μεγάλη κυκλική αἴθουσα ὅπου τὸ ἐργοστάσιο παραγωγῆς ὀξυγόνου καί ἡ λιακῆς ἐνεργείας ἐστέλνε καθαρό ἀναπνεύσιμο ἀέρα καί μιὰ γλυκεῖα ζεστασιά. Οἱ ἄνδρες τὶς φρουρὰς ἔπαιζαν χαρτιά.

— Ἐτοιμαστήτε γιὰ τὴν ἐπιφάνεια, παιδιά!, τοὺς φώναξε. Φερέστε τὰ σκάφανδρά σας. Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ Σέρινταν καί μᾶς φέρνει ἕνα σπουδαῖο πῖθηκο. Ἐχετε ἀκουστά γιὰ τὸν Γουώρτλεϋ; Αὐτὸς θὰ εἶναι φιλοξενούμενός μας γιὰ δυὸ—τρὶς γήινες μέρες. Ἐμπρός, παιδιά.

Οἱ ἄνδρες τῆς διαπλανητικῆς ἀστυνομίας ἔτρεξαν στὰ ντουλάπια ὅπου ὑπῆρχαν τὰ σκάφανδρα, γελώντας καί φωνάζοντας ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὸ νέο πού εἶχαν ἀκούσει. Μονάχα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς δὲν φάνηκε νὰ δείχνῃ ἐνθουσιασμό γιὰ τὶς πληροφορίες πού ἔφερε ὁ ἀρχιφύλακας. Κοντοστάθηκε, ἔμεινε τελευταῖος καί, ὅταν εἶδε πὺς δὲν βρισκόταν κανεὶς ἄλλος στὴν αἴθουσα, πῆσε τὸ κουμπὶ τοῦ οὐλογοῦ τοῦ καί, ὅταν ἀνοίξε τὸ καπάκι, ἄρχισε νὰ μι-

λάη διαστικὰ καί χαμηλόφωνα. Τὸ ρολοῖ ἦταν ἕνας ἰσχυρὸς διαπλανητικὸς πομπὸς. Κι' ἐκεῖνος πού μιλοῦσε ἕνας ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῆς συμμορίας τοῦ Γουώρτλεϋ πού ἐστέλνε ἕνα μήνυμα στὸν γκρίζε πλανήτη. Εἰδοποιοῦσε πὺς ὁ Γουώρτλεϋ εἶχε συλληφθῇ καί πὺς σὲ λίγο θὰ βρισκόταν στὴ Σελήνη.

Ὅταν τέλειωσε τὸ μήνυμα ἔκλεισε τὸ ρολοῖ κι' ἔτρεξε νὰ προλάβῃ τοὺς ἄλλους πού φοροῦσαν κι' ὅλας τὰ σκάφανδρά τους μὲ τὶς συσκευὲς ὀξυγόνου. Κανεὶς δὲν τὸν εἶχε υποψιαστῇ.

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ο ΤΖΟΕ ΣΕΡΙΝΤΑΝ, κουρασμένος ἀπ' τὸ ταξίδι, κοιμόταν στὸν ξενώνα τῆς Διαπλανητικῆς Αστυνομίας. Σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο κοιμόταν κατόικοι ἀπὸ τὶς συγκινήσεις καί τὶς ἀγωνίες ἡ Νάνσυ Ἐβίλγκτον. Ὁλόκληρη ἡ ὑπόγειο πολιτεία τῆς Σελήνης, ὕστερα ἀπ' τὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ πού εἶχε κάνει στὸν θρυλικὸ ντέκτεττ καί τὴ μνηστὴ του, ἀναπαινόταν. Γλόμπτοι μὲ ἀποθηκευμένη ἡλιακὴ ἐνέργεια σκόρπιζαν ἕνα ἀπαλὸ φῶς στοὺς ἔρημους ὑπόγειους δρόμους. Στὸ κρατητήριό τοῦ φυλακίου Α3, δεμένοι χειροπόδαρα, κοιμόταν κι' ὁ Γουώρτλεϋ. Ἐστὶ τουλάχιστον ἔδειχνε. Πὺς κοιμότανε. Ὅλα φαίνονταν κοιμισμένα καί ἡσυχὰ στὴν πολιτεία τῆς Θάλασσας τῶν Βροχῶν.

Καί μονάχα στὰ φυλάκια

της επίφανείας, χωμένοι μέσα στα ειδικά σκάφανδρά τους που θερμαίνονταν με ραδιοηλεκτρική ενέργεια για να κατανικήσουν την παγωνιά των 120 βαθμών (*), έστεκαν άγρυπνοι οι φρουροί. Μιά καταπληκτική σιωπή άπλωνόταν σ' όλα τα γύρω. Μέσα στο παγωμένο σκοτάδι διαγράφονταν οι άπέτομοι όγκοι των μεγάλων βουνών και τα κειμήλια των βράχων που γκρεμίζονταν κάθε τόσο. Σκοτεινά βάραιθρα, τεράστια κρατήρες σθησιμένων ήφαιστειών, νεκρές θάλασσες με το χρώμα της στάχτης, ούτε ίχνος βλαστήσεως. Ένα πεθαμένο όστρο χωρίς αέρα και χωρίς νερό. Κοιλιάδες σκεπασμένες με σκόνη, που κατακαθόταν εκατομμύρια χρόνια συνέχεια απ' τη φθορά των βράχων κι απ' την άμμο των μετεωριτών που έρχονταν από τους μακρινούς πλανήτες. Μιά καταθλιπτική σιωπή κι ένας ούρανός γεμάτος άστρα που έλαμπαν χωρίς να φωτίζουν. Πολύ κοντά ή Γή έστεκε μπροστά στον Ήλιο. Γύρω άπιδό τη γήινη σφαίρα υπήρχε μία ταινία κόκκινη σαν αίμα. Είχε κανείς την εντύπωση πως καγόταν ή άτμόσφαιρα. Ήταν οι ήλιακές άκτίνες που περνούσαν από τα πλάγια της Γής περιβάλλοντάς την με ένα κόκκινο δαχτυλίδι.

Άπότομα όμως τούτη ή

καταθλιπτική σιωπή έπαψε να υπάρχει. Από μακριά ακούγονταν έκρήξεις. Οι κεραίες των σκαφάνδρων έπιασαν αυτούς τους κρότους και οι σκοποί σήκωσαν τα μάτια στον ούρανό. Κάτι παράξενο πρέπει να συμβαίνει άπόψε. Δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία πως οι έκρήξεις αυτές προέρχονταν από πυρραύλους διαστημολόων που ταξίδευαν στην περιοχή της Σελήνης. Άλλά αυτά τα άστρόπλοια έπρεπε να είναι πολλά. Πάρα—πολλά. Και όμως καμμία είδοποίησι δεν είχε έρθει από κανέναν πλανήτη πως τόσο πολυάριθμα σκάφη έπρόκειτο να περάσουν ή ναρθούν σε τούτο το δορυφόρο. Κάτι συνέβαινε άρισμένως, κάτι παράξενο κι άνεξήγητο.

Με άνησυχά βλέμματα, άρχισαν να ψάχνουν τον ούρανό οι σκοποί των φυλακίων και ξαφνικά ξεχώρισαν έναν όλόκληρο στόλο άστροπλοίων να κατηφορίζει σφουρίζοντας άπειλητικά. Ταυτόχρονα, γλώσσες φωτιάς βγήκαν από μερικά πολυβόλα των άγνωστων σκαφών. Δύο—τρεις από τους σκοπούς χτυπημένοι έπεσαν νεκροί. Ένας πληγωμένος σύρθηκε ως τον αυτόματο διακόπτη συναγερμού. Τα κομδούνια και οι σειρήνες μπήκαν σ' ενέργεια και ή υπόγεια πολιτεία ξύπνησε τρομαγμένη. Τα μεγάφωνα έδιναν διαστικά οδηγίες.

— Στα όπλα! Προσοχή! Συναγερμός!

(*) Στους Πόλους της Γής ή θερμοκρασία δεν ξεπερνάει τους 40 βαθμούς υπό το μηδέν.

— "Άγνωστοι κουρσάροι
μάς επιτίθενται!.

— Προσοχή! Προσοχή!
Φορέστε τὰ σκάφανδρά σας
καὶ πάρτε τὰ ὅπλα σας. "Ο-
λοι στὴν ἐπιφάνεια!.

Τὰ μεγάφωνα ποὺ εἰδοποι-
οῦσαν γιὰ τὸν κίνδυνο, οἱ σει-
ρήνες συναγεμίου καὶ τὸ ἐκ-
νευριστικὸ καὶ συνεχὲς χτύ-
πημα τῶν κουδουνῶν δημιούρ-
γοῦσαν ἓνα φοβερὸ πανδαιμό-
νιο. Οἱ ἄνδρες τῶν φυλακίων
μὲ πλήρη πολεμικὴ ἀστρο-
ναυτικὴ ἐξάρτυσι ἔτρεχαν
πρὸς τὶς ἐξόδους ποὺ ἔφε-
ραν στὴν ἐπιφάνεια, ὅπου εἴ-
χε ἀρχίσει μιὰ ἀγρία μάχη...

Ο ΓΟΥΡΤΑΣ-Υ. ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ο ΤΖΟΕ, φο-
ρῶν τας τὸ
σκάφανδρο
του καὶ μὲ
πτολῖα τῶν
διαλυτικῶν ἀ-
κτίνων στὰ χέ-
ρια, ὑπέβαλε

ἀπ' τῆ σκεπῆ τοῦ Α3 κι' ἐ-
νοίωσε ἓνα δυνατό ρίγος νὰ
διατρέχη τὸ κορμὶ του, κα-
θὼς ἀντίκρουε αὐτὰ ποὺ συ-
νέβαιναν στὴν ἐπιφάνεια.
Πολλὰ διαστημόπλοια εἶχαν
προσγέκωθῇ σὲ διάφορα ση-
μεῖα, ἐνῶ ἄλλα ταξίδευαν
στὸν ἀέρα διαγράφοντας με-
γάλους κύκλους πάνω ἀπὸ
τὴν περισχὴ τῆς Θάλασσας
τῶν Βροχῶν. Ἐνας στρατὸς
ὁλόκληρος ἀπὸ διαστημάν-
θρωπους εἶχε αποβιβασθῇ ἀ-
πὸ τὰ ἀστρόπλοια. Γλῶσσες
φωτιάς ἐσκίζαν τὸ σκοτάδι,

ἐνῶ τὸ κροτάλισμα τῶν πο-
λυβόλων καὶ φλογεβόλων γέ-
μιζε τὸν ἀέρα. Ἦταν μιὰ ἄ-
γρια καὶ πρωτοφανὴς σὲ ἐ-
κτασι ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς
Σελήνης.

Οἱ ἄνδρες τῆς διαπλανητικῆς
Ἀστυνομίας πολεμοῦσαν ἡ-
ρωϊκὰ καὶ ὑπεράνθρωπα,
προσπαθώντας ν' ἀναγκαστοῦν
τοὺς ἀγνώστους ἐπιδρομεῖς.
Ἦταν ἓνας σκληρὸς καὶ ἀνι-
στος ἀγῶνας. Οἱ διαστημάν-
θρωποι σκορπισμένοι σὲ ὁμά-
δες προχωροῦσαν πραγματο-
ποιώντας μιὰ κυκλωτικὴ κί-
νησι μὲ βάσι ἓνα προδιαγε-
γραμμένο σχέδιο. Προχωρών-
τας ἀφήναν νεκροὺς πίσω
τους, μὰ ἦσαν φανερό πὼς δὲν
λογάριαζαν τὶς ἀπώλειες.

Ὁ θρυλικὸς ντέκτιβ μὲ
τὰ πτολῖα στὸ χέρι δέχτη-
κε τὴν ἐπίθεσι μιᾶς ὁμάδος.
Ἀκλόνητος καὶ μὴ λογαριά-
ζοντας τὶς ἀκτίνες ποὺ σφύρι-
ζαν τὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου,
καθὼς περνοῦσαν πλάι του,
πυροβολοῦσε σημαδεύοντας,
ἐνῶ ταυτόχρονα τὸ μυσλὸ του
ἀγωνιζόταν νὰ μαντέψῃ τὸν
σκοπὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐ-
πιδρομῆς στὴ Σελήνη. Ἦρ-
θαν τάχα νὰ κλέψουν οὐρά-
νιο; Ἀλλὰ τὰ ὄρυχέα οὐρά-
νιο ἦσαν πολὺ μακριὰ ἀπὸ
τὴ Θάλασσα τῶν Βροχῶν.
Ἦρθαν νὰ καταστρέψουν τὴν
ὑπόγεια πολιτεία, ἀφαιρών-
τας ἐστὶ ἀπὸ τὴν Γῆνι Κοι-
νοπολιτεία μιὰ ἀπὸ τὶς κυ-
ριώτερες βάσεις ἀνεφοδια-
σμοῦ τοῦ ἀστροναυτικοῦ στό-
λου της; Ὅλα ἦταν πιθανὰ
καὶ τίποτα ἀπίθανο. Ξαφνικὰ

ὅμως μιά υπόνοια τρύπωσε στο μυστικό του Σέρινταν. Τό μυαλό του πήγε στον Γουώρτλεϋ. "Αν ὅλοι τοῦτοι οἱ διαστημάνθρωποι, πού ἔκαναν αὐτή τήν ἀγρία ἐπίθεση, ἦταν μέλη τῆς συμμορίας τοῦ Γουώρτλεϋ καί ἦρθαν νά ἀπελευθερώσουν τὸν ἀρχηγό τους; Ἀλλά πάλι πῶς ἦταν δυνατό νά ξέρουν πῶς ὁ Γουώρτλεϋ ἦταν αἰχμάλωτος καί εἶχε μεταφερθῇ στή Σελήνη; Μιά καινούργια ὑποψία ἄρχισε νά βασανίζει τὸ νοῦ τοῦ διάσπμου ντέτεκτιβ. Σὲ μιά τέτοια περίπτωση, θὰ ἔπρεπε κάποιος νὰ τοὺς εἶδε ποιοῖσιν καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος, κατὰσκοπος τῆς φοβερῆς σπείρας πού σχεδίαζε τὴν κατάρωφ τῆς Γῆς, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐδῶ στὴ Σελήνη χωρίς κανεὶς νὰ τὸν ὑποψιάζειται...

Τὰ μάτια τοῦ Σέρινταν ἄστραψαν. "Αν οἱ ὑπόνοιές του ἦταν βάσιμες, δὲν ἔπρεπε νὰ στέκεται ἐδῶ. Ἡ θέσι του ἦταν κάτω στὸ κρατητήριο ὅπου βρίσκотαν φυλακισμένος ὁ Γουώρτλεϋ. Ἡ μάχη συνεχίζοταν ἀπερίγραπτα σκληρὴ γύρω του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ. Πυροβολώντας ὀπισθοχώρησε πρὸς τὸ μέρος τῆς ὑπάγειας στοῦ τοῦ φυλακίου A3 καί, ὅταν μπῆκε μέσα τρέχοντας, κατευθύνθηκε ἀνόμεσα σὲ πολυδαίδαλους διαδρόμους πρὸς τὸ κρατητήριο. Ἡ ἀναπνοή του στομάτησε ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ καί μιά ἀγρία θλαστή-μια ἔφυγε ἀπ' τὸ στόμα του,

καθὼς εἶδε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ κρατητηρίου. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτὴ καί ὁ Γουώρτλεϋ εἶχε ἐξαφανιστῇ! Χωρὶς νὰ χάσῃ δευτερόλεπτο, διέσχισε πάλι τρέχοντας τοὺς ὑπογίους διαδρόμους καί βγήκε στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ μάχη εἶχε σταματήσει καὶ τὰ ἀστρόπλοια τῶν συμμοριτῶν ἀφήνοντας πίσω τους γλώσσες φωτιάς ἀπ' τὴν ἐκτίναξι τῶν προωθητικῶν πυραύλων ταξίδευαν στὸν οὐρανὸ. Κάτω στὴν παγωμένη κρούστα τῆς προαίονιας σκόνης εἶχαν ἀπομείνει ἕνα πλήθος πτώματα τυλιγμένα σὰ διαπλανητικὰ σκάφανδρα. Κί' ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ νεκροί. Ἀνόμεσα σὰ πτώματα ἦταν πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ἀστροναῦτες πού εἶχαν πεθάνει ἐκτελώντας τὸ καθῆκον τους. Τὸ βλέμμα τοῦ ντέτεκτιβ πλανήθηκε γεμάτο πικρία σ' αὐτοὺς τοὺς ἥρωϊκοὺς νεκρούς.

— Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό, Γουώρτλεϋ!, μурμουρῖσε. Καί πολὺ σύντομα μάλιστα:

Ο ΣΕΡΙΝΤΑΝ ΜΑΙΝΕΤΑΙ

Ἡ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ στὴ Γῆ ἔγινε ὥστε ρτὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες. Ὁ Σέρινταν ἀνέφερε στὸν ἐπιθεωρητὴ Χό-

βαρτ τὰ καθέκαστα μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

— Τὰ θαλάσσωσες, Σέρινταν!, γάβγισε ὁ Χόβαρτ. Πῶς ἄφησες νὰ σοῦ φύγῃ ἕνα τόσο μεγάλο ψάρι ἀπ' τὴν ἀπόχῃ; Ὁ Γουώρτλεϋ εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα!. Ἐχουμε νὰ κόνουμε μ' ἕνα ἐπικίνδυνο παράφρονα ἐγκληματία. Ἐπρεπε νὰ μὴν τὸν λυπηθῇς! Ἄν τὸ σκοτώνες, θὰ εἴμαστε ἡσυχοί. Τὰ φίδια τὰ σκοτώνουν πρὶν προφτάσουν νὰ χύσουν τὸ δηλητήριό τους.

— Θὰ τὸν πιάσουμε, ἰνσπέκτορ!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ.

— Πάτε; Ποῦ θὰ τὸν δρῇς νὰ τὸν πιάσης; ἀγρίεψε περισσότερο ὁ Χόβαρτ. Ἀφοῦ κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ στοιχεῖωδες δὲν κατάφερες νὰ κάνης. Νὰ σημειώσης δηλαδὴ κατὰ ποῦ στὸ διάβολο πέφτει αὐτὸς ὁ γκρίζος πλανήτης ποῦ μοῦ λές.

— Δὲν προφταίναμε!, διακασιολογήθηκε ὁ Σέρινταν. Μόλις ἀπογειωθήκαμε, μᾶς οἰχτήκαν. Ἡ μαθηματικὸς λοιπὸν ὑπολογισμὸς θὰ κάναμε, γιὰ νὰ βροῦμε τὸ στίγμα τοῦ πλανήτη αὐτοῦ, ἢ θὰ παίρναμε μέτρα ἀμύνῃς. Προτίμησα λοιπὸν νὰ κόνουμε τὸ δεύτερο. Ἦρθαν ὅμως τὰ πράγματα ἀνάποδα καὶ χάσαμε τὸ παιχνίδι. Ἀλλὰ δὲν ὑπερλαίνομαι.

Ὁ Χόβαρτ τὸν κύτταξε λοξά.

— Εἶσαι ὥραϊος, Σέρινταν!, εἶπε κοροϊδευτικά! Μ' ἀρέσεις πολὺ γιὰτὶ κάνεις τὸν ἐξυπνο καὶ παρασταίνεις τὸν πεισματάρη. Ὅμως ὁ Γουώρτλεϋ σοῦ τὴν ἔσκασε,

κι' ἂν πάνε ἔτσι τὰ πράγματα, θὰ σοῦ τὴν ξανασκάσῃ!.

Ὁ Σέρινταν ἀνασηκώσε τοὺς ὤμους. Μὰ βαθειὰ ρυτίδα αὐλάκωσε τὸ μέτωπό του. Τὰ μάτια του ἄστραψαν σὰν φρεσκοβαμμένο ἀτσάλι.

— Δὲ θὰ μπορέσῃ!, εἶπε ξερά. Μὲ χρειάζεστε ἄλλο;

— Ὅχι, Σέρινταν.

Βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ. Ὅταν ἔκλεισε πίσω του ἡ πόρτα, ὁ Χόβαρτ ρίχτηκε σ' ἕνα κάθισμα καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἦταν ἕνα μπουλντόγκ ποῦ γελοῦσε τρανταχτὰ κι' ἀνοιχτόκαρδα.

— Τὸν φούσκωσα!, εἶπε μιλάοντας στὸν ἑαυτὸ του καθὼς γελοῦσε. Τώρα εἶμαι σίγουρος πῶς αὐτὸ τὸ μούτρο ὁ Γουώρτλεϋ τὴν ἔχει ἀσχημα. Ὁ Σέρινταν θύμωσε. Κι' ὅταν θυμῶν ὁ Σέρινταν, ὅλοι οἱ κακοποιοὶ τὰ βρίσκουν μπαστούνια!

Σταμάτησε νὰ γελᾷ καὶ γύρισε τὸν διακόπτη τοῦ ραδιοτηλεφώνου του. Πῆρε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Διαπλανητικῆς Ασφαλείας καὶ τοῦ ἀνέφερε τὰ ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ.

— Νὰ δώσετε διαταγὲς νὰ παράσχουν κάθε εὐκολία στὸν ντέτεκτιβ!, εἶπε ὁ ἀρχηγός.

— Διέταξα κι' ὅλας!, ἀπάντησε ὁ Χόβαρτ. Τοῦ ἔχω ἔτοιμο κι' ἕνα καινούργιο καταδικωτικὸ ποῦ τὸ ὀνόμασα «Πρωτεύς II». Εἶναι ἀπὸ τὰ λίγα παιδιά ποῦ ἔχει ἡ ἀστυνομία ὁ Τζό! Τὸν κουρντίζω, ἀλλὰ ξέρω πῶς δὲν πρέπει

νά του χαλάμε κανένα χατήρι...

* * *

Βγαίνοντας απ' τὸ γραφείο τοῦ Χόμπαρτ, ὁ Σέρινταν ἔμοιαζε μὲ ἕνα λιοντάρι πού εἶχε πονόδοντο. Ἦταν ἑτοιμος νὰ κατασπαράξῃ ὅποιον βρίσκονταν κοντά του. Γι' αὐτὸ ὁ Μίκυ, ὁ πιτσιρικός γκροῦμ τοῦ ἀσανσέρ, καθὼς τὸν εἶδε ἔτσι κατσομφιασμένο ἀπέφυγε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κι' ὁμως σήμερα περισσότερο απ' κάθε ἄλλη φορὰ ἤθελε νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸν μεγάλο του φίλο ὁ Μίκυ. Σήμερα εἶχε ρεπό καὶ ἦταν ἐλεύθερος.

— Ἀτυχία!, μурμουρούρισε ὁ πιτσιρικός καθὼς τὸν εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστά του χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ὁ κύριος Σέρινταν εἶναι σήμερα στίς κακές του. Δὲν ἔχω καὶ θάλου τύχη.

Πῆρε τὸ δεύτερο ἀσανσέρ καὶ κατέβηκε. Ἰβγήκε στὸ ἔρμιο. Πῆγε στὸ ἀπέναντι περὶπτερο ἀγόρασε μιὰ ἐφημερίδα καὶ ἔσριξε μιὰ ματιά στὴ στήλη τῶν κινηματογράφων ψάχνοντας νὰ βρῇ σὲ ποῖο ἀπ' ὅλα τὰ ἀστυνομικά φιλμς πού παίζονταν ἔπρεπε νὰ πάῃ. Γιατί ὁ Μίκυ εἶχε μιὰ ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὰ ἀστυνομικά ἔργα. Τὸ ὄνειρό του ἦταν, ὅταν μεγάλωνε, νὰ γινόταν διάσημος ντέτεκτιβ σὰν τὸν Τζόε Σέρινταν, παρὰδείγματος χάριν, πού ἀγαποῦσε καὶ θαύμαζε. Ὁ ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν ἦταν τὸ σπουδαιότερο πρόσωπο πού ἔπληρχε τὸν κόσμον γιὰ τὸν

Μίκυ. Ἀλλὰ κι' ὁ Σέρινταν ἀγαποῦσε αὐτὸν τὸν μικρὸ γιατί ἦταν ἔξυπνος καὶ ἀνοιχτομάτης. Αὐτὸς τοῦ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Μίκυ. Τὸ πρᾶγματικὸ ὄνομα τοῦ πιτσιρικού τοῦ ἀσανσέρ ἦταν Νίκος Μιχαλόπουλος. Εἶχε γεννηθῇ στὴν Ἑλλάδα κι' οἱ γονεῖς του, δυὸ φτωχοὶ Ἕλληνες μετανάστες, βρῆκαν τραγικὸ θάνατο σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ δυστύχημα ἔξω ἀπ' τὴ Νέα Υόρκη. Τὸ μικρὸ ὄρφανὸ μὲ πῆκε σὲ κάποιον ἴδρυμα προστασίας καί, ὅταν ἔγινε δέκα χρονῶν, ζήτησε νὰ ἐργασθῇ. Τέσσερα χρόνια δούλευε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ εἰκοσι ἀσανσέρ τοῦ μεγάρου τῆς Διαπλανητικῆς ἀσφαλείας, ὅπου εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν Σέρινταν. Ὁ Σέρινταν ἀγαποῦσε τὸν Μίκυ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ἀστειεύμενος πὼς μιὰ μέρα θὰ τὸν ἔκανε βοηθό του. Τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τὴν πῆρε στὰ σοβαρὰ ὁ πιτσιρικός Ἕλληνας καὶ κάθε τόσο φορτωνότανε στὸν ντέτεκτιβ. Ὁ Σέρινταν χαμογελοῦσε πάντα καὶ ἀνανέωνε τὴν ὑπόσχεσι.

— Ἐντάξει, Μίκυ!, τοῦ εἶλεγε. Δὲν ἦρθε ὁμως ἀκόμα ἡ ὥρα.

Ὁ Μίκυ λοιπὸν ἔφαχνε τώρα μέσα στὴν ἐφημερίδα νὰ βρῇ τὸν κινηματογράφο ὅπου θὰ πῆγαινε νὰ περάσῃ τὸ ἀπόγευμά του, ἀφοῦ ὁ ντέτεκτιβ δὲ φαινόταν νὰ εἶχε ὁρεξί γιὰ παρέα. Καθὼς ὁμως διάβαζε, ἀκουσε δυὸ ἀνθρώπους νὰ μιλοῦν χαμηλόφωνα ἐκεῖ κάπου κοντὰ του. Ὁ

τρόπος που μιλούσαν του φάνηκε περιέργος και στήλωσε τ' αὐτί.

— Αὐτὸς εἶναι, Φρέντυ; ρώτησε ὁ ἕνας.

— Ναί, Σάρλ!, ἀποκρίθηκε ὁ ἄλλος. Εἶναι ζόρικος, ἀλλὰ τὸ ἀφεντικό θέλει σώνει καὶ καὶλὰ νὰ τοῦ τὸν πᾶμε στὸ λημέρι του.

Ὁ πιτσιρικός πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα ἔβριξε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἐδειχσαν ἐκεῖνοι ποῦ κουβέντιαζαν. Ἀνασκήρτησε καὶ τὰ μάτια του γουρλώσανε. Ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσαν αὐτοὶ οἱ δυὸ ἄγνωστοι ἦταν ὁ μεγάλος του φίλος ὁ Σέρνταν! Μόλις εἶχε θυγῆ κατσούφης ἀπ' τὴ μεγάλη ἐξοδο τοῦ μεγάρου τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας, ὁ ντέτεκτιβ καὶ, μὲ τὰ χέρια οἱ τσέπες καὶ τὴν ρεμπιτούμπλικα καταθασμένη ὡς τὰ φρεῖδια, βάδιζε σκεφτικός στὸ πεζοδρόμιο, χωρὶς νὰ φαίνεται πὼς ἐνδιαφέρεται γι' ὅ,τι συνέβαινε γύρω του. Ὁ Μίκυ στάθηκε περιμένοντας νὰ δῇ τί θὰ κάλουν οἱ δυὸ ἄγνωστοι. Ἄφησαν νὰ ἀπομακρυνθῇ λίγο ὁ ντέτεκτιβ κι' ὕστερα δόληθηκαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν.

— Θὰ τοὺς πάρω κι' ἐγὼ τὸ κατόπι!, μωρμούρισε ὁ μικρός. Κάτι ἄσχημο μαγειρεύουνε γιὰ τὸν φίλο μου.

Δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα, ξέχασε τὸν κινηματογράφο καὶ ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τοὺς δυὸ ἀγνώστους.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ

Ο ΤΖΟΕ ΣΕΡ-ΡΙΝΤΑΝ ἦταν πολὺ ἀπορροφημένος ἀπὸ τὶς σκέψεις του καθὼς βάδιζε κι' ἔτσι δὲν

μπόρεσε ν' ἀντιληφθῇ τὴν παροικολούθησι. Βάδιζε καὶ τὸ μυαλό του δούλευε ἐντατικά. Ὁ νοῦς του ἦταν στὸν Γουόρτλεϋ. Τώρα σίγουρα ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐχθρῶν τῆς Γῆς θὰ βρισκόταν στὴ φωλιά τῆς συμμορίας του, στὸν γκρίζο πλανήτη, καὶ θὰ γελοῦσε ἐνθουσιασμένος ποῦ πέτυχε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τους. Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ Χόθαρτ. Ὅσο δικιο ὅμως κι' ἂν εἶχε, ὁ τρόπος ποῦ τοῦ μίλησε τὸν εἶχε πειράξει. Ἄν ἦταν διαφορετικὰ τὰ πράγματα, δὲν θὰ δίσταζε νὰ τοῦ πετάξῃ κατὰμουτρα τὴν παραιτήσί του.

— Στὸ κάτω— κάτω, θὰ τοῦ ἔλεγε, ἀρκετὰ δούλεψα στὴν διαπλανητικὴ ἀστυνομία. Παραιτοῦμαι! Ἡ Γῆ εἶναι τὸ πῶς ὁμορφὸ ἄστρο τοῦ σύμπαντος. Κυκλοφορεῖς στοὺς δρόμους χωρὶς περικεφαλαίες, χαίρεσαι τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα καὶ τὴ θάλασσα. Παραιτοῦμαι! Βαρέθηκα αὐτὸ τὸ ἄγριο σκοτάδι τοῦ διαστήματος καὶ τὶς ρουκέτες. Θὰ μείνω στὴ Γῆ, θὰ παντρευτῶ μὲ τὴ Νάνσυ καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι χωρὶς σκοτούρες καὶ λαχτάρες. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἔλεγε

στον Χόβαρτ ἂν δὲν ἦταν ὁ Σέρινταν. Ἀλλὰ ὁ Τζέι Σέρινταν δὲν ἔμπορούσε νὰ τὰ πῇ. Ἦταν μέσα στὸ αἷμα τοῦ ἡ περιπέτεια κι' ἡ ἀνησυχία. Τὸ καθημερινὸ παίχνιδι μὲ τὸν θάνατο ἦταν ἡ ζωὴ του. Θὰ πέθαινε ἀπὸ πληξί ἂν σταματούσε νὰ πολεμᾷ τὸ ἔγκλημα κι' ἂν δὲν ἔπαιζε τὴ ζωὴ του κάθε μέρα κερῶνα— γροίμματα. Δὲν θ' ἄφηνε λοιπὸν γιὰ πολὺ καιρὸ τὸν Γουώρτλεϋ νὰ κοκορεύεται. Θὰ μάθαινε μὲ κάθε τρόπο τὴ θέσι αὐτοῦ τοῦ μυστηριώδους καὶ ἀνεξερεύνητου ἄστρου ποὺ λεγόταν γκρίζος πλανήτης. Περιπάτησε λίγο ἀκόμα κι' ὕστερα σταμάτησε ἕνα ταξί.

— Στὴν λεωφόρο Λέξινγκτον! — εἶπε τὸν σωφέρ.

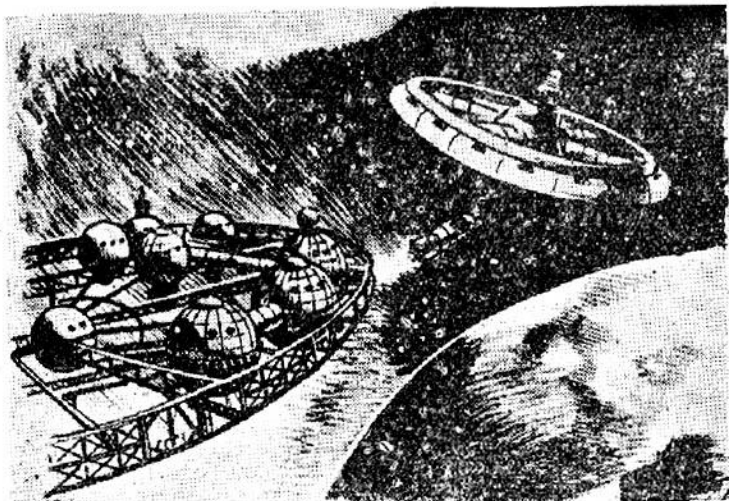
Ἐκεῖ στὸ τέρμα τῆς Λεωφόρου ἦταν τὸ ἐργοστάσιο ἐνὸς σοφοῦ ἐξερευνητοῦ τῶν ἄστρων. Ὁ καθηγητὴς Φίλιπ Μπράουντ, ἡλικιωμένος πιά, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀστροναῦτες καὶ εἶχε κάνει πολλὰς ἐξερευνήσεις ταξιδεύοντας χρόνια ἀπὸ τὸν ἕνα πλανήτη στὸν ἄλλο. Θὰ τοῦ περιέγραφε ὁ Σέρινταν τὰ ὅσα εἶδε σ' αὐτὸ τὸ πωράζενο ἄστρο, θὰ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τοὺς καθουραϊθρώπους καὶ τὰ ἀνθρωποφάγα δέντρα ποὺ συνόμιτησε ἐκεῖ κι' ἐκεῖνος ἴσως θὰ ἔμπούσε νὰ τὸν δια φωτίσει, νὰ τοῦ ὑποδείξει ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισι πὸ σημεῖο τοῦ διαστήματος στὸ ὁποῖο θὰ ἔμπούσε νὰ βρῖσκεται. Αὐτὸ τὸ «κατὰ προσέγγι-

σιν» χρειαζότανε μονάχα στὸν ντέκτιβ. Ἄν τὸν διαφώτιζε κάπως ὁ καθηγητὴς Μπράουντ αὐτὸς ἦταν ἱκανὸς νὰ ταξιδεύη χρόνια ὁλόκληρα μὲ τὸ ἀστροπλοῖό του ὅσο ν' ἀνακαλύψῃ καὶ πάλι τὸν γκρίζο πλανήτη καὶ νὰ βγάλῃ ἀπ' τὴ φωλιά τοῦ αὐτοῦ τὸ φίδι τὸν Γουώρτλεϋ.

Τὸ ταξί σταμάτησε στὸ τέρμα τῆς λεωφόρου. Πλήρωσε τὸν σωφέρ καὶ κατέβηκε. Προχώρησε λίγο μὲ τὰ πόδια. Ἐκεῖ σὲ μιὰ ἀπομονωμένη παράδο— ὅπου δὲν ὑπῆρχε κίνησι καὶ ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ἡσυχία— ἦταν τὸ ἐργαστήριό τοῦ σοφοῦ φίλου του. Εἶχε διαλέξει ἐπιτήδες αὐτὸν τὸν ἡσυχὸ δρόμο ὁ Μπράουντ γιὰ νὰ μπορῇ μακριὰ ἀπ' τὸν θόρυβο τῆς μεγάλης πολιτείας νὰ κάνῃ πρὸς ἄνετα τὶς μελέτες του. Ὁ ἴδιος ὁ καθηγητὴς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Βρῆκε ὅμως τὸν στενὸ συνεργάτη του καὶ βοηθὸ του Πάτ Μένετ. Φοροῦσε τὴν ἄσπρη μπλούζα του καὶ ἐξέταζε στὸ φασιματοσκόπιο τὴ συνθέσιν διαφόρων ορυκτῶν καὶ πετρωμάτων, μικρὰ δειγμάτα ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶχαν μεταφερθῇ ἀπὸ ἄλλους πλανήτες.

Ὁ Μένετ γνώριζε τὸν Σέρινταν. Ὁ ντέκτιβ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε μὲ προσοχή.

— Νομίζω πὼς ἴσως θὰ ἔμπορέσω νὰ σὰς βοηθήσω κύριε Σέρινταν, εἶπε καὶ σηκώθηκε. Κάποτε ὁ καθηγητὴς

Στα αεροδρόμια που είχε στείλει η Γη από διάσπηναι γινόνταν ό ά-
μεφοδιοισμός τών αστρόπλοιων.

μού μίλησε για έναν γκρίζο
πλανήτη που είχε μείνει ανε-
ξερεύνητος επειδή έπεφτε
μια αδιάκοπη βροχή από με-
τεωρίτες που σκότωνε τούς
άστροναύτες και κατέστρεφε
τά διαστημόπλοια. Μιά στι-
γμή να δρώ τον σχετικό φά-
κελλο.

* * *

Καθώς σηκώθηκε όμως, ό
Σέρινταν άκουσε κάτι σά σφύ-
ργμα και τον είδε να φέρνει
τό χέρι στον ώμο του. Ήταν
σά να δέχτηκε μια ηλεκτρική
έκκένωση και κραύγασε άγρια
άπ' τον πόνο. Ό ντέτεκτιβ
άνορθώθηκε. Κατάλαβε πως
κάποιος είχε σκοτώσει με πι-
στόλι άκτινων τον Μένετ. Τά
χαρακτηριστικά του προσώ-

που του τεντώθηκαν και ή
καρδιά του χοροπήδησε δι-
αια. Τινάχτηκε όρθιος και τό
βλέμμα του καρφώθηκε έρευ-
νητικά προς την κλειστή πόρ-
τα όπου υπήρχε ένα μικρό ά-
νοιγμα. Με τό έπαναληπτικό
όπλο στό χέρι ώρμησε και ά-
νοιξε την πόρτα. Βγήκε στό
διάδρομο. Είδε κάποιον να
τρέχει. Πυρεβόλησε μιά δέν
τον πέτυχε. Σήκωσε πάλι τό
πιστόλι του. Μά τούτη τη φο-
ρά τό δάχτυλό του δέν πρό-
φτασε ν' άγγίσει τη σκανδά-
λη. Κάτι φοβερά βαρύ βρόν-
τησε στό πίσω μέρος του κρα-
νίου του. Προσπάθησε να γυ-
ρίση. Ένα καινούργιο χτύπη-
μα όμως πιό δυνατό άπ' τό
πρώτο τον έκανε να γονατίση.

Βόγγησε και έπεσε με τὰ μούτρα στο πάτωμα.

— Έν τάξει, Φρέντυ!, είπε γυρίζοντας και γελώντας εκείνος που έπρεχε λίγες στιγμές νωρίτερα. Τόν κατάφερες μιά χαρά.

— Πήγαινε για τὸ αὐτοκίνητο, Σάρλ!, εἶπε κοφτά ὁ ἄλλος. Πρέπει νὰ διαστούμε.

Ὁ Σάρλ ἔφυγε καὶ ξαναγύρισε ὕστερα ἀπὸ λίγο.

— Τὸ ἀμάξι εἶναι κάτω!, εἶπε. Ὅλα ἐντάξει, Φρέντυ!

Ὁ ἄλλος δὲ μίλησε. Φορτώθηκε τὸν ἀναίσθητο ντέτεκτιβ στοὺς ὤμους του καὶ βγήκε στὸ δρόμο. Ἐξω στὸ δρόμο ἦταν τὸ αὐτοκίνητο. Ἐρριξαν τὸν Σέρινταν μέσα. Ὁ ἓνας κάθησε δίπλα του. Ὁ ἄλλος κάθησε στὴ θέσι τοῦ σωφὲρ. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε με φούρια.

Πίσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἦταν κρεμασμένος ὁ... Μίκυ! Ἡ καρδιά τοῦ πιτσιρικού χτυποῦσε διαστικά. Ἀλλὰ ὁ Μίκυ ἤξερε πὼς ἓνας ὑποψήφιος ντέτεκτιβ πρέπει νὰ κυβερνάει τοὺς παλμούς της καρδιάς του καὶ νὰ μὴ χάνη ποτὲ τὴν ψυχραιμία του.

— Τοῦ τὴ σκάσανε τοῦ Τζό!, μουρμούρισε. Ἀλλὰ στὸ τέλος θὰ τοὺς τὴ σκάσω κι' ἐγώ.

Εἶχε ὑπ' ὄψι του ὅτι τὸ αὐτοκίνητο θὰ ξαναπερνοῦσε ἀπὸ τὴ λεωφόρο. Λέξιγκτον ὅπου ὑπῆρχαν ἀστυφύλακες τῆς τροχαίας. Ὁ Μίκυ λογάριζε πὼς θὰ εἰδοποιούσε κάποιον ἀπ' αὐτοὺς κι' αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ σταματοῦσε τὸ

ἀμάξι θὰ ἔπιανε τοὺς κακοποιούς καὶ θὰ ἐλευθέρωνε τὸν διάσημο ντέτεκτιβ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔγιναν κάπως διαφορετικά.

Ο ΜΙΚΥ ΔΡΑ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙ-

ΝΗΤΟ δὲ βγή-

κε καθόλου

στὴ λεωφόρο.

Πέρασε δι-

άμεσα ἀπὸ ἀπὸ

μερὺς δρό-

μους, παρ-

εἰχε μιά λαϊκή συνοικία, ἀν-

φόρισε πρὸς τὴν 105ῃ Ὁδὸ

καὶ βγήκε σ' ἓνα στενὸ μο-

νοπάτι ποὺ ἔφερνε σ' ἓνα μι-

κρὸ δάσος πέρα ἀπ' τὰ

προάστεια τῆς Νέας Ὑόρ-

κης. Ἐκεῖ κάπου, ὕστερα ἀ-

πὸ μιά διαδρομὴ μισῆς ὥρας

περνοῦ, σταμάτησε. Πρὶν

καλὰ —καλὰ σταματήση, ὁ

Μίκυ πήδησε καὶ τρύπωσε

ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ἀπὸ

τὸ μέρος αὐτὸ μπορούσε ν' ἀ-

κούη καὶ νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ

τὸν ἀντιλαμβάνονται οἱ κα-

κοποιοί. Κατέβηκαν ἀπ' τὸ

αὐτοκίνητο καὶ κύτταξαν τὰ

φελόγια τους. Ὑστερα ἔρρι-

ξαν ματιὰς στὸν οὐρανὸ.

— Εἶναι γὰρὶς ἀκόμα, εἶ-

πε ὁ Σάρλ. Μποροῦμε νὰ

πιοῦμε κάτι. Ἐκεῖ κάπου βλέ-

πω ἓνα ἐξοχικὸ μαγαζί.

— Κι' αὐτός; ρώτησε ὁ

Φρέντυ δείχνοντας τὸ αὐτο-

κίνητο.

— Τὸν περιποιήθηκα μιά

χαρά. Τοῦ βούλωσα τὸ στόμα

μὲ μιά πετσέτα καὶ τὸν ἔδε-

σα μὲ δυὸ ὠραία σκοινιά χει-

ροπόδαρα. Ἀκόμα κοιμάται. Ἀλλὰ καὶ νὰ ξυπνήσῃ δὲ θὰ ἴμφορέσῃ νὰ σαλέψῃ.

Ἐκεῖνος ξανακύτταξε τὸ ρολοὶ τοῦ καὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἐντάξει!, συμφώνησε. Πάμε νὰ ξεδιψάσουμε.

Ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο μὲ νωθρὸ βήμα. Ὁ Μίκυ τοὺς παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα κι' ὅταν πιά βρίσκονταν ἀρκετὰ μακριά, ξετρύπωσε ἀπ' τὰ δέντρα καὶ ἔτρεξε-στό αὐτοκίνητο. Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε μέσα. Μ' ἓνα μικρὸ σουγιά, ποὺ εἶχε μαζί του γιὰ νὰ καθαρίζῃ τὰ φρούτα, ἔκοψε τὰ σκοινιά ποὺ κρατοῦσαν δεμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ μεγάλου φίλου, του καὶ τράβηξε τὴν πετσέτα ποὺ τοῦ ἔκλεινε τὸ στόμα. Ὑστερα ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν Σέρινταν καὶ ἄρχισε μὲ τὰ δύο του τὰ χέρια νὰ τὸν κουνᾷ προσπαθώντας ἔτσι νὰ τὸν κἀν νὰ συνέλθῃ. Ὁ ντέτεκτιβ ἄφησε ἓνα βογγητὸ καὶ μισοάνοιξε τὰ μάτια.

— Κύριε Τζό, σήκω!, τοῦ φώναξε σκύβοντας στ' αὐτὶ τοῦ ὁ Μίκυ. Σὲ λίγο θὰ γυρίσουν.

Ὁ Σέρινταν ἔνοικωσε ἓνα δυνατὸ πόνο στὸ κεφάλι. Ὅμως ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο. Θυμίσθηκε καὶ μονομιᾶς ἀνακάθησε.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ, Μίκυ; ρώτησε.

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀρ-

γότερα, κύριε Σέρινταν, εἶπε ὁ μικρὸς. Τοὺς παρακολούθησα. Μὴ μοῦ πῆτε πῶς δὲν τὰ κατὰφερα καλά. Νομίζω πῶς καὶ σεῖς τώρα θὰ τὸ παραδεχτήτε πῶς κάνω γιὰ ντέτεκτιβ...

— Ὁκέϋ, Μίκυ! Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος! Θὰ γίνῃς μεγάλος ντέτεκτιβ.

Ἀκούστηκαν δῆματα. Ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ φτεροκόπησε τρομαγμένα. Τὰ μάτια τοῦ θρυλικοῦ ντέτεκτιβ τρεμόπαιξαν. Τὸ αἷμα θρόνησε σὰ σφυρὶ στοὺς κρατάφους του.

— Ἐρχονται!, εἶπε ὁ Μίκυ.

— Naί. Ἐρχονται!, συμφώνησε ὁ Σέρινταν. Ἐλα μαζί μου.

Βυῆκαν γοργὰ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο ἔκλεισαν πάλι ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ κρύφθηκαν μέσα στὰ δέντρα.

— Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ δὲν θὰ μπερδευθῇ στὴ φασαρία, εἶπε ψιθυριστὰ ὁ ντέτεκτιβ στὸ παιδί. Τὰ πιστόλια ποὺ ἔχουν οἱ συμμορίτες δὲν ἀσπιδεύονται. Κατάλαβες, Μίκυ;

Ὁ πιτσιρίκος ἔνευσε καταφατικὰ. Τὰ μάτια τοῦ ντέτεκτιβ πῆραν τὸ γνώριμο ἐκεῖνο χρῶμα τοῦ ἀσπαιοῦ καὶ ὅλες οἱ ἴνες τοῦ κορμιοῦ του μπήκαν σὲ συναγερμό. Μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο πρὸς τοὺς δύο συμμορίτες ποὺ πλησίαζαν περὶμενε. Ἐκεῖνοι ὀλοένα καὶ ζύγωναν ἀνύποπτοι, κουβεντιάζοντας, πρὸς

τὸ αὐτοκίνητο. Πρώτος πλησίασε ὁ Φρέντυ. Ἐρριξε μιὰ ἀδιάρθρωτο ματιά στὸ ἐσωτερικὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ δευτέριος χειροπόδαρα ἀστυνομικὸς ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ κάτω ὅταν εἶδε τὸ αὐτοκίνητο ἄδειο, ξεφώνησε σὰ νὰ τὸν δάγκωσε σκορπιός. Ἦταν μιὰ ἀναρβηρὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως, φόβου καὶ λύσσης μαζί.

— Τί ἐπαθες, Φρέντυ; φώναξε ὁ Σάρλ.

Μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε ἀπὸτομα ὅταν ἐνοιωσε κάτι βαρὺ νὰ πέφτῃ ἀπάνω του. Ὁ Σέρινταν πού ἄφησε τὸν πρῶτο νὰ προσπεράσῃ εἶχε ριχτῇ στὸν δεύτερο. Τὸ δεξιό του μπράτσο τυλίχτηκε γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ συμμορίτη ἐνῶ τὸ ἀριστερὸ μὲ γοργὰς κινήσεις ἔκανε μιὰ συστηματικὴ ἐρευνὰ στὶς τσέπες του. Βρῆκε τε πιστόλι τοῦ συμμορίτη καὶ τὸ φούχτισε. Τὴν ἴδια στιγμή ἄλλως, ὁ Φρέντυ πού γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα παρακολουθοῦσε ἄφωνος ἀπὸ ἐκπληξί τὴ σκηνὴ μὲ μιὰ κίνηση πού θύμιζε ἀστραπὴ πυροβόλησε. Ἡ ἀχτίνα πού προορίζετο γιὰ τὸν Σέρινταν χτύπησε κατὰστηθα τὸν συμμορίτη. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ ντέτεκτιβ ἔσπευλε τὴν ἀπάντησι. Μιὰ ἀχτίνα θανάτου ξεπήδησε ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρεϊδία τὸν Φρέντυ. Ὁ Φρέντυ ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγὴ ζωῆς καὶ δοκίμασε νὰ τρέξῃ. Ἐκάνε δυὸ δῆματα τρικλίζοντας, ἔφερε τὸ χέρι του στὰ μάτια του καὶ ἔπεσε στὸ χῶμα...

— Τώρα μπορεῖς νὰ γῆς

ἀπ' τὴν τρύπα σου, Μίκυ!, φώναξε ὁ ντέτεκτιβ. Τελειώσα με πολὺ πρὶο σύντομα μ' αὐτοὺς τοὺς κακούργους ἀπὸ ὅ,τι λογάριαζα.

Τὸ παιδί βγῆκε χλωμὸ ἀπ' τὰ δέντρα.

— Πήγαμε στὸ αὐτοκίνητο, μικρέ!, διέταξε ὁ Σέρινταν. Δὲν πρέπει νὰ βλέπης πράγματα πού δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σου.

Ὁ Μίκυ ὑπάκουσε. Ὁ Σέρινταν ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὰ δυὸ πτώματα κι' ἄρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὶς τσέπες τους. Ὁταν τελείωσε ἡ ἐρευνα τὰ μάτια του ἔλαιμπαν καὶ στὰ χεῖλια του κρεμόταν ἕνα χαμόγελο θριάμβου. Μέσα στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ τοῦ συμμορίτη Φρέντυ εἶχε βρῇ κάτι πού πολὺ τὸν ἐνδιέφερε.

— Ἐν τάξει, Μίκυ!, εἶπε καθὼς ἐμπαινε στὸ αὐτοκίνητο. Σήμερα κάναμε παστρική δουλειά!... Πρώτα—πρώτα μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ γιὰτί, ἂν ἔλειπες ἐσύ, θὰ ταξίδευα ὑστερα ἀπὸ λίγο χειροπόδαρα δευτέριος σὲ μιὰ ρουκέττα πού θὰ μὲ πήγαине τσίφ στὰ χέρια κάποιου Γουώρτλεϋ. Ὑστερα βρῆκα κάτι πού θὰ ἔκανε τὸν ἐπιθεωρητὴ Χόβαρτ νὰ πάρῃ πίσω μερικὲς κουβέντες πού εἶπε τ' ἀπόγευμα καὶ μὲ φούσκωσε!

Ὁ πιτσιρίκος δὲν κατάλαβε καὶ πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτὰ πού ἔλεγε ὁ ντέτεκτιβ. Ἦξερε ὅμως ὅτι ὁ Σέρινταν ἦταν εὐχαριστημένος μαζί

Τσου ράϊ βρήκε πάλι την εύκαιρία να πη τον καμμό του.

— Καί τότε θα με πάρετε βοηθό σας; ρώτησε.

— Νά μεγαλώσης λίγο ακόμα, Μίκυ!

— Είμαι δεκατεσσάρων χρονών, κύριε Τζό. Είμαι μεγάλος πιά και δεν έχω μπη ακόμα σέ ρουκέττα. Έχω φτιάξει με δόσεις στα μέτρα μου όλες τις στολές που χρειάζονται σ' έναν διαστημάνθρωπο και κοντεύει να τις φάη ο σκώρος στην ντουλάπα. Πάρτε με τουλάχιστον έσεις σ' ένα ταξίδι μαζί σας.

— Ακάμα, μικρέ!, είπε σοβαρά ο ντέτεκτιβ. Δεν είναι καιρός ακόμα!

Το παιδί κατέβασε τὰ μούτρα. Μέσα στο παιδιάστικο μυαλό του μιὰ ιδέα τρύπησε. Δεν είπε όμως τίποτα για την ιδέα αυτή και χαμογέλασε πονηρά. Ύστερα άναστήναξε.

— Όκέϋ, κύριε Σέρινταν. Θα περιμένω να μεγαλώσω.

— Μπράβο, Μίκυ! Τώρα μιλάς σαν καλό παιδί.

Ύστερα γύρισε τόν διακόπτη τού πόμποϋ τού ραδιοτηλεφώνου που είχε τὸ αὐτοκίνητο και μίλησε με τὸ πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα.

— Εὗώ αστυνόμος Σέρινταν, εἶπε. Στείλτε στὸ δάσος Μπρέκβολδ νὰ μαζέψετε μερικά σκουπίδια. Είναι δυὸ ἀπὸ τὰ πρωτοπαλλήκαρα κάποιου ἀρχικακούργου πού λέγεται Γουόρτλεϋ. Ἐν τάξει; Εὐχαριστῶ.

Ο ΑΣΤΡΟΧΑΡΤΗΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ σταμάτησε ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐξω ἀπὸ ἕνα ὁμορφο σπιτάκι τῆς 37ης Ὁδοῦ. Ἦταν ἕ-

να κομψὸ σπιτί τριγυρισμένο ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο μικρὸ κήτρο γεμάτο πολυχρώμα λουλούδια. Μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα φορώντας μιὰ ἀντρικὴ μπλέ φόρμα πότιζε μ' ἕνα μαῦρο λαστιχένιο σωλήνα τὰ λουλούδια. Ὁ Σέρινταν πῆδησε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κι ἔσπρωξε τὴν σιδερένια καγκελωτὴ πόρτα.

— Ἄλλο, Νάνσυ!, φώναξε στὴν κοπέλλα. Μπορεῖς νὰ σταματήσης γιὰ λίγο τὸ πότισμα νὰ σοῦ μιλήσῃ ὁ ἀρραδωνιστικός σου;

Ἡ Νάνσυ ἔδωλεκτον γύρισε ξαφνιασμένη.

— Ὦ! Τζό!, ξεφώνησε χαρούμενα. Ἐπὶ τέλους, σὲ βλέπω ὕστερα ἀπὸ ἕξι μῆνες καὶ μιὰ φορὰ στὸ σπιτί μου!

Σταμάτησε τὸ πότισμα κι ἔτρεξε καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

— Ἦρθα νὰ κουδεντιάσου-με, Νάνσυ, εἶπε ὁ Σέρινταν σοβαρά.

Τὸ κορίτσι παρξενεύθηκε μὲ τὸ ὕψος του.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐτοιμάζης πάλι κανένα καινούργιο ταξίδι γιὰ τὸν πλανήτη τῶν καθουραθρώπων, Τζό!, εἶπε.

Ὁ ντέτεκτιβ κούνησε τὸ κεφάλι.

— Γιά κάτι τέτοιο θέλω να σου μιλήσω, Νάνσυ, παραδέχτηκε. Έχω έναν χάρτη στα χέρια μου που θα μάς πάη κατ' ευθείαν στον γκρίζο πλανήτη.

Η καπέλλα έκανε μια κίνηση σὰ νὰ ένοιωθε κατί σαν ανατριχίλα σ' όλο της τó κορμί.

— Πάλι τὰ ίδια, Τζό; Έκουμε μ' άπελπισία.

— Πρέπει, Νάνσυ!, επέμεινε αυτός. Η δουλειά που ανέλαβα δέν είναι άστεία.

Αν δέν έλευθερώσουμε τόν καθηγητή Μπρέντ κι' αν δέν διαλύσουμε τή συμμορία τού Γουώρτλεϋ, έκατομμύρια άνθρωπων που κατοικούν στη Γή κινδυνεύουν από πλήρη άφανισμό. Θα πρέπει λοιπόν να πολεμήσουμε μέχρις ότου κερδίσουμε τή μάχη. Ύστερα θα ήσυχάσω. Θα παντρευτούμε και δέν θα ξαναμπερδευτώ σέ φασαρίες.

Η Νάνσυ χαμογέλασε. Ήξερε πολύ καλά ότι ό Σέρινταν δέν θα σταματούσε ποτέ να μπερδεύεται σέ φασαρίες.

— Όκέϋ, Τζό! Σε πιστεύω. Πάμε να κουβεντιάσουμε.

— Έχω και παρέα μαζί μου!, είπε ό ντέτεκτιβ. Είναι ό Μίκυ.

Τό παιδί, που στεκόταν κοντά στο αυτοκίνητο όσην ώρα κουβεντιάζαν οι δυό νέοι στον κήπο, πλησίασε όταν

τόν φώναξε ό Σέρινταν.

— Ό Μίκυ μου έσωσε τή ζωή σήμερα, είπε ό Σέρινταν. Πάμε μέσα και θα σου εξηγήσω πολλά πράγματα, Νάνσυ. Έλα και σύ, Μίκυ.

Ύστερα από λίγο, μέσα στο γραφείο τής μελαχροινής Έβελγκτον ό ντέτεκτιβ έξιστορούσε τήν περιπέτειά του. Όταν τελείωσε, έβγαλε ένα μικρό άστροχάρτη από τήν τσέπη του και τόν άπλωσε στο τραπέζι.

— Αυτόν τόν χάρτη τόν, δρήκα, είπε, στήν τσέπη τού ενός συμμορίτη. Είναι ένας χάρτης επάνω στον όποιο σημειώνεται μ' αυτή τήν κόκκινη γραμμή ή πορεία που ακολουθούν από τή Γή τὰ άστροπλοία τών ανθρώπων τού Γουώρτλεϋ για να φτάσουν στον γκρίζο πλανήτη. Μ' αυτό τόν άστροχάρτη στα χέρια μας θα φτάσουμε στη φωλιά τής συμμορίας.

Η Νάνσυ έσκυψε πάνω από τόν άπλωμένο άστροχάρτη. Ό Σέρινταν τις έδειξε τήν κόκκινη γραμμή και άρχισε να τής εξηγή τó πώς θα ταξίδευαν και ποιά πορεία θ' ακολουθούσαν, για να μπουν στην περιοχή τού γκρίζου πλανήτη. Ό πιτσιρίκος ό Μίκυ, άμίλητος, μέ μάτια που έκαιγαν από συγκίνησι, παρακολουθούσε ό,τι έλεγε και εξηγούσε ό μεγάλος φίλος του.

ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΗΣ

ΤΡΙΑΝΤΑ ώρες αργότερα, όλες οι προετοιμασίες για την άπαξιωση του «Πρωτέως II» είχαν γίνει με κάθε μυστικότητα. Ο Γουώρτλεϋ είχε ασφαλώς κατασκόπους στη Γη και ο ντέτεκτιβ δεν ήθελε με κανένα τρόπο να πληροφορηθούν οι κατάσκοποι αυτοί το ξεκίνημα για τον γκριζό πλανήτη. Ο επιθεωρητής Χόβαρτ ήταν απόλυτως σύμφωνος με τον Σέρινταν.

— Πρέπει να τον πιάσης στον ύπνο, Τζό!, του είπε. Μόλις ανακοιλήσης όμως τον πλανήτη που ζητάς και πριν άκομα άκουσπησης τη ρουκέτα σου στο έδαφος, θα στείλης σήμα. Θα έχω έτοιμο έναν ολόκληρο στόλο από καταδρομικά και καταδιωκτικά της Αστρικής Ασφαλείας με διαλεχτούς άντρες που θα σπεύσουν άμέσως να σε βοηθήσουν.

— Οκέϋ, κύριε επιθεωρητά!

Ο Χόβαρτ έσφιξε το χέρι του νέου με συγκίνηση.

— Καλή τύχη, Τζό! Ο Θεός μαζί σου.

Ο Σέρινταν απ' το γραφείο του Χόβαρτ πήγε και εύθειαν στο πυραυλοδρόμιο. Η Νάνσυ ήταν εκεί ντυμένη με την αστροναυτική στολή της. Φόρεσε τη φόρμα του κι' ο Σέρινταν κι' έκανε μια προ-

σεχτική επιθεώρησι στα πολυπλοκα μηχανήματα του καινούργιου αστρόπλοιου. Ήταν ένα καινούργιο μοντέλο έφωδιασμένο με όλα τα τελευταία μέσα. Η τελευταία λέξι της αστροναυτικής.

— Έντάξει, Νάνσυ; Έτοιμη; ρώτησε.

— Έντάξει, Τζό! Κλείνω την πόρτα.

Το χέρι του κινήθηκε απότομα προς τα πίσω. Το καινούργιο διαπλανητικό σκάφος τραντάχτηκε κι' άρχισε να ταξιδεύη στον διαπλανητικό χώρο, μέσα σ' ένα πηχτό σκοτάδι κατάστικτο από εκατομμύρια μικρές φωτεινές τελείες, τα άστρα (*).

— Ταξιδεύω τόσα χρόνια με αστρόπλοια, Νάνσυ, είπε ο ντέτεκτιβ, και ποτέ δεν έπαψε να με συγκινή αυτό το υπεβολητικό θέαμα. Σταματάει ο νους μου και ζαλίζομαι όταν προσπαθώ να συλλάβω τις άποστάσεις που χωρίζουν το ένα άστρο από τ' άλλο.

Η Νάνσυ δεν απάντησε. Κάποιον άσημαντο θόρυβο έπιασε τ' αυτί της και γύρισε ξαφνιασμένη. Γύρισε κι' είδε

(*) Πέντε χιλιάδες άστρα μπορεί να διακρίνει ο άνθρωπος με γυμνό μάτι στον ουρανό μιά φωτεινή νύχτα. Μ' ένα κοινό τηλεσκόπιο βλέπει κανείς δυό εκατομμύρια άστρα. Με τα τηλεσκόπια - γίγαντες, με τα όποια είναι έφωδιασμένα τα μεγάλα άπεροσκοπεία της Αμερικής, οι αστρονόμοι άνακαλύψαν δισεκατομμύρια άστρων που δεν φτάνει ή ζωή του ανθρώπου για να μετρηθούν.

καὶ τὰ μάτια τῆς γέμισαν ἑκπληξι. Στὴ στενὴ πόρτα τοῦ θαλάμου διακυβερνήσεως ποὺ εἶχε ἀνοίξει ἀθόρυβα στεκό-

ταν ἕνας διαστημάνθρωπος.
— Τζό!, φώναξε τρομαγμένα. Ἕνας νῆος διαστημάνθρωπος!

ΤΕΛΟΣ

Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 3 — Τιμὴ δραχ. 2

Δημοσιογραφικὸς Δ/ντής: Στ. Ἀνεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οἰκονομικὸς Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἀναστ. Χατζηδασυλίου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 Ἀθήναι

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 4. ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη μετὰ τὸν τίτλο:

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ

ἀναζητῶντας τὸν Γκρίζο Πλανήτη ὅπου ἔχει τὸ στρατηγεῖο τῆς ἡ συμμορίας τῶν ἐχθρῶν τῆς Γῆς ὁ θρυλικὸς κλέπτης τῶν Οὐρανῶν Τζὸς Σέρνιταν, προσγειώνει τὸ κοιτοδωκτικό αεροπλάνο τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας, «Πρώτους II» σ' ἕνα ἄγνωστο ἄστρο. Ἐκεῖ ὁ ἄστρος τῆς διώξεως τοῦ ἐγκληματοῦ, ἡ συντροφὸς του Νόνου Ἐβίλγκτον καὶ ὁ πιστορικός Μίκου περνοῦν εἰσάγοντες περιπέτειες ζώντας μέσα σ' ἕνα πορφερό κοσμικὸ ποὺ γεννιέται καὶ ποὺ θυμίζει τὴν προϊστορικὴ περίοδο τῆς Γῆς. Κάτι κοιτοπληκτικὸ ποὺ θὰ σᾶς κάνει νὰ κρατήσετε τὴν ἀνοπνοή σας.

ΕΝΤΩΜΕΤΑΞΥ

ΧΕ, ΧΕ, ΧΕ! ΤΗΝ
ΕΠΑΘΕ Ο ΟΡΟ,
ΚΙ, ΕΤΣΙ
ΘΑ ΚΛΕΨΩ
ΤΟ ΦΘΟΡΙΟ
ΠΟΥ
ΘΕΛΩ!

ΤΟΝ ΓΕΛΑ-
ΣΑΜΕ ΜΕ
ΤΗΝ ΠΛΑΣΤΗ
ΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΡΑ-
ΔΙΟΤΗΛΕΦΩΝΩΝ
ΤΟΥ ΕΡΜΗ.

ΧΑΙΡΕΤΕ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΑΝΔΡΕΣ,
ΘΑ ΕΠΙΤΕΘΗΤΕ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΕΡΜΗ
ΚΑΙ ΘΑ ΣΚΟΤΩΣΕΤΕ ΤΟΝ
ΟΡΟ, ΕΝΩ ΕΓΩ ΘΑ
ΕΠΙΤΕΘΩ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΓΗΣ.

